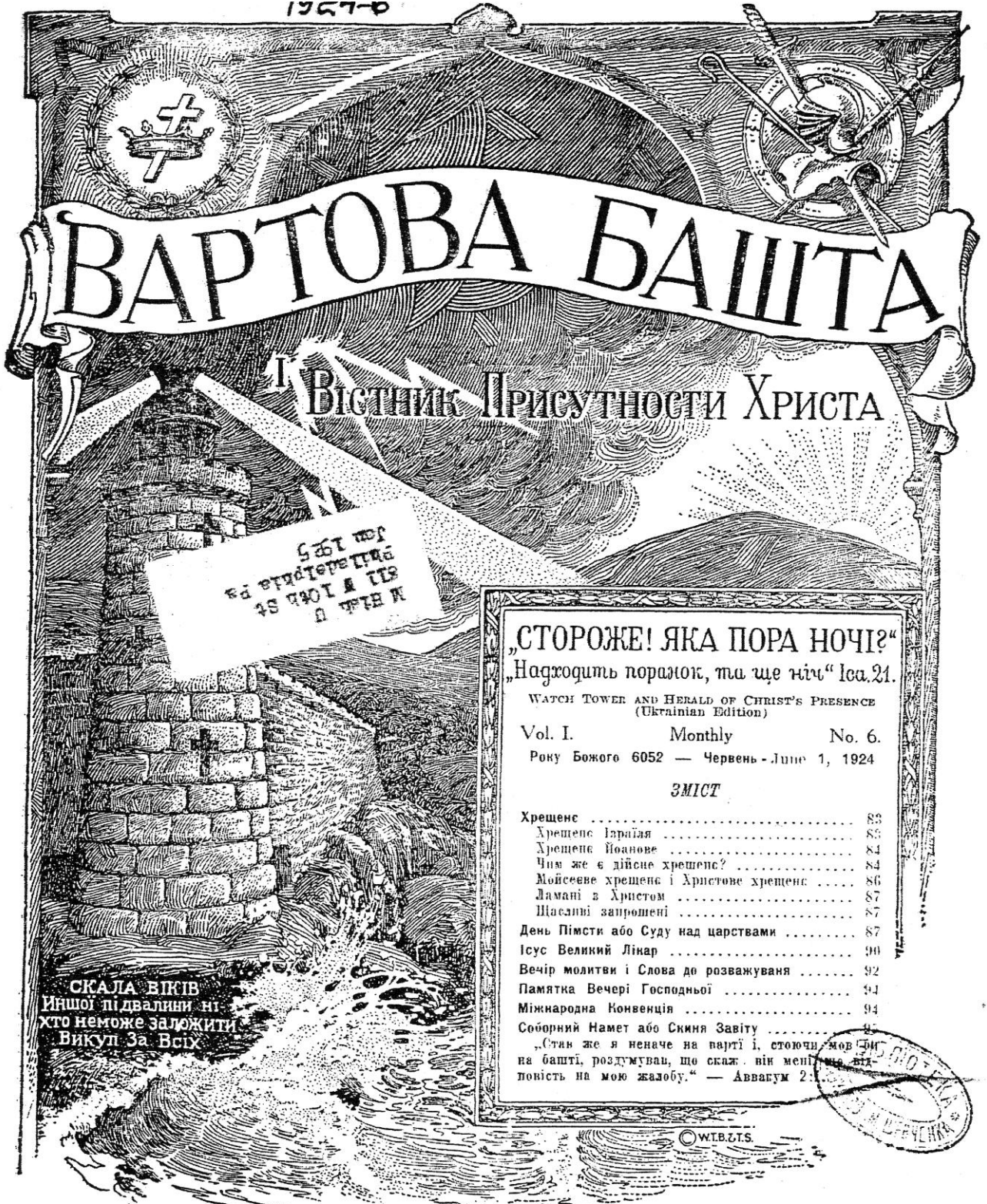

1957-9

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні-
 хто не може заложити.
 Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Надходить поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. I. Monthly No. 6.
 Року Божого 6052 — Червень - Листо 1, 1924

ЗМІСТ

Хрещенс	83
Хрещенс Ізраїля	83
Хрещенс Іоанове	84
Чим же є дійсне хрещенс?	84
Мойсеєве хрещенс і Христове хрещенс	86
Ламані з Христом	87
Щасливі запрошені	87
День Пімсти або Суду над царствами	87
Ісус Великий Лінар	90
Вечір молитви і Слова до розважування	92
Пам'ятка Вечері Господньої	94
Міжнародна Конвенція	94
Соборний Намет або Скиня Завіту	95
„Стан же я неначе на парті і, стоячи мовчи на башті, роздумував, що скаж, він мені на відповість на мою жалобу.“ — Аввагум 2	

© W.T.B.Z.S.

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філії [взбурені, недоволені маси]. І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелі: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванні св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „дильгрмів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясненя в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА.“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний степеня т. зв. „Вері Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означася: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули. Іменно ВІКУП (візкупленнє) дорогоцінною кровю (смертю) чоловіка Ісуса Христа, що дав собі за нас, аби відкупити віру за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміни-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тарни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя“ — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старасться кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розібрати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог удалилї своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становиско не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенє наше, що має бути поміщене в сїм журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліжували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно голосу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його:“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем сего храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословеннє на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що, хто в тїм часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і виглажувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель зграмадить їх разом при першім воскресеню. Тоді ж Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Озкрите 15:5-8.

Що віставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „лекитом за всіх“ і, що Він буде „справдиним світлом, що провіщає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співчаслїдник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святї мають себе високоналити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути світлами Божими перед світом і приготувити себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Озкрите 1:6; 20:6.

Що всяїя світа лежить в благословеннях, о котрих довілаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виконяти, отримають з рук сего Візкупителя і просядвачої Церкви все те, що Адам утратив, а всі упертї в злім і непоправні будуть ЗНИШЕНІ. — Дїяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

UKRAINIAN RELIGIOUS MONTHLY

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Монї ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві монї ордери треба адресувати так:
The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціяльного потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки на місяць перед кінцем передплати зазначаємо се побіч адреси.

ПРОСЬБА ДО КАНАДІЙСЬКИХ БРАТІВ

Просимо сердечго Канадїйських Братів, котрі отримали по два числа „В. Б.“ нехай будуть так добрі і звернуть нам їх, бо дуже нам їх потреба, особливо 3. і 4. числа. Если же хто з якої причини не отримав якого числа, просимо дати нам о тїм знати, а ми разо вишлемо друге.

ДОРОГА БРАТА, Н. ФІЛЬ

Брат, Н. Філь, дасть публичні і духові виклади в сїх місцях:
Edmonton, Alta. June 23-24 Honor. Man. July 19
Metcham, Sask. 27 E. Selkirk, Man. 11
Wakaw, Sask. June 28-July 1 Winnipeg, Man. 12
Melville, Sask. July 4 Pleasant Home, Sask. 15
Brandon, Man. 6, 7 Winnipeg, Man. 16
Prtg. La Prairie, Man. 8, 9 Columbus, Ohio 20-27

Маємо на складі новий наклад рамної молитви: Обіт Господеві і Ранішнє Постановленє. Дозен 10 цт. оден примірник 2 цт.

ЛЬОКАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

Чотири днєвнї конвенція візбудеться в Ванав, Саск., від 28. Червня до 1. Лилня. По дальші інформації проситься узати до брата: Еміль Зариский, Ванав, Саск., поштова скринка 149.

Повідомляємо, що вже стала виходити „В. Б.“ на велико-руським язюку. Виходить раз в місяць; ціна така сама, що і часої. Радимо братам розширяти її поміж велико-руський нарід, котрого велика частина вже майже зовсім стратила віру в Бога. З великою користю можна розширяти її також поміж наш нарід, котрий зістає озеленїи слугами царів, абуєм сатани, що поріжжили і поділили нарід для своєї власної користи. Дайте їм спїзнати правду а правда освободить їх! Омиюна любов до Христа злучить знов роз'єднанї серця і зверне всіх до Бога.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

Гарфа Божя 65 цт.
Божий План Віків 75 цт.
Світ в Занолоті 10 цт.

У всіх справах просимо адресувати листи так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік I.

Червень-Юній 1, 1924

Ч. 6

ХРЕЩЕНЄ

„Чи не знаєте, що ми всі, котрі охрестилися в Христа Ісуса, в смерть Його охрестилися? Ми бо погреблися з Ним через хрещенє у смерть, цоби, як Христос встав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленю життя ходили. Бо коли ми з'єднали з Ним подобєм Його смерти, то і подобєм воскресеня будемо.“ — Послання Ап. Павла до Римлян 6:3-5.

РІЖНІ віри і релігії ріжно научали о хрещеню, але щоби вияснити його як слід, о се не старалися. В лївій цілі хрещенє було установлене, сего не розуміли.

Поясненє слова „хрещенє“, як се находимо в ріжних словарях, є недокладне, позаяк вони поминають значінє, яке надає йому св. Письмо. Звичайні люде старалися пояснити слово „хрещенє“, забуваючи на се, що вони не в силі зрозуміти предмету хрещеня. Хрещенє належить до глибоких річей Божих, незрозумілих для звичайних (тілесних) людей* (1. до Коринтян 2:14) Даремно хто намагається пояснити щось другому, если сам того не розуміє.

Так як учить натхненє Богом Слово, „хрещенє“ або „охреститись“ означає, бути похованим, погребтись, сховати себе так, аби ніхто не бачив. Далше значить: посвятити себе самого, віддати себе Богу цілковито і без'услівно і бути через Нього прийнятим. „Ми погреблися з Ним через хрещенє у смерть“. Не можна кого похоронити, погребсти або поховати або укрити, покропивши його, або виливши на него кільца крапель води.

ДІЙСНЕ І СИМВОЛІЧНЕ ХРЕЩЕНЄ

Властиво сказавши, ми повинні розбирати предмет хрещеня в двох осібних розділах, іменно: дійсне і символічне хрещенє. Дійсне хрещенє мусить всегда попередити символічне, бо інакше символ був би без значіння. Вільша часть членів церкви прийняла символічне хрещенє, не думаючи сповнити дійсного хрещеня. Символічне хрещенє, если його заховуєть у відповіднім часі і у відповідній спосіб, має в собі красне і взнесе значінє. Воно показує, що сей, хто прийняв такий символ, зістав запрошений взяти участь в найбільшій ласці, яка була коли предложена ангелам або людам. Тому не можемо сподіватися, щоби кожний чоловік порозумів значінє хрещеня в часі євангельського віку.

ПОКАЗАНО В ОБРАЗІ

Богу подобалося наперед показати в образах найважнійші черти або риси свого плану. А що хрещенє є одною з основних наук Божої установи, тому ми повинні сподіватись найти його показанє наперед в образі. Так і є. А позаяк образи вказують на дійсність і на символ, тому прийняте символічного хрещеня Христового має на цілі показати, що дійсне хрещенє вже відбулося.

*Під словом тілесний, душевний, Ап. Павло розуміє чоловіка, що не є сплджений через св. духа, се є, Бога до вищого життя.

ХРЕЩЕНЄ ІЗРАІЛЯ

Богом вибраний нарід Ізраїльський перебував в Єгипті, де угнетав його фараон. Єгипет був прообразом пізнійшої з'організуваної суспільности, котру звичайно називаємо: теперішнім світом. Сам цар, фараон, був прообразом диявола, „бога сього лукавого віку“ або світа. (2 Кор. 4:4) Аби увільнити їх з неволі, Бог післав їм Мойсея.

Перше, чим Мойсей міг статись освободителем Ізраїльського народу, сей нарід мусів згодитися слухати і йти за ним. Їх цілковита і без'услівна згода йти за Мойсеєм означала, що вони здалися цілковито на Мойсея. Се означало їх хрещенє в Мойсея. Тоді Мойсей випровадив Ізраїльтян з Єгипту. Коли прийшли над Червоне море, бачать, а за ними жене на vzdогін єгипетське військо. Та Бог учинив, що між ними а їх ворогами станула хмара і закрила їх з перед їх очей; і розділив море так, що могли перейти сухою ногою. В сей спосіб вони були погребані в хмарі і в морю; і в такий спосіб було символічно показанє їх хрещенє в Мойсея. Так о тім говорить Ап. Павло: „Бо не хочу, братя, щоби ви не знали, що отці наші всі були під хмарою і всі перейшли через море і всі охрестилися в Мойсея в хмарі і в морі.“ — 1. Кор. 10:1,2

Се хрещенє Ізраїля не представляло хрещеня Церкви у Христа; але воно було прообразом або приміром, що хрещенє в дійсности означає, а особливо вказувало на се, як будуть поступати в віку тисячліття, се є в царстві Божім.

ЗАКОН ЗАВІТА

Час доби Завіта розпочався в дійсности в ніч Пасхи перед виходом Ізраїля з Єгипту. На горі Синай заключено формальну угоду або завіт між Богом Єговою а народом Ізраїльським посредством Мойсея як посередника. (2. Мой. 19:5,6) По тім Бог обіцяв Ізраїлеви, що в будучности прийде оден, що буде більший, чим Мойсей, котрого Мойсей був тільки прообразом. „Пророка підійме вам Господь Бог ваш із братів ваших, як мене. Сего слухайте у всьому, що він буде говорити вам“. (Діян. Ап. 3:22; 5. Мой. 18:15) В сей спосіб Мессія був наперед показаний в прообразі Мойсея. Від часу до часу Бог через св. пророків відновляв свою обітницю, дану Ізраїлеви, аби сей нарід не призабув, що в своїм часі Він має намір післати їм великого Законодавця і Освободителя. В дійсности, даний Закон стався для Ізраїля його учителем, щоби приповрадити його до Христа, сего великого Освободителя. Та Жиди стратили віру в обітницю, які дав їм Бог Єгова.

Коли наблизився час приходу Ісуса, котрого Мойсей був прообразом, тільки мала горстка людей була у відповіднім розположенні серця, що могла прийняти Господа Ісуса.

ХРЕЩЕНЕ ІОАНОВЕ

Св. Письмо говорить о Іоані і називає його Хрестителем. Се ім'я дано йому тому, бо він проповідував на пустині, взиваючи Ізраїльтян, аби покалялись і хрестились у воді на відпущення своїх гріхів. (Лука 3:3; Маттея 3:1-5) Іоан звичав їм про Ісуса, котрого Мойсей був тільки прообразом, що Він прийшов доклати діла, якого Мойсей не міг. Жиди не жили так, як сего жадав від них їх завіт, хоч би навіть і були хотіли. Тому Іоан наказував їм, аби калялись своїх гріхів, які поповнили переступаючи угоду, завіт, котрий були заключили з Богом; а даючи себе охрестити, се є, занурити в воду, в такий спосіб вони оказували, що признаються до своїх гріхів і жалують їх і в такий спосіб змивають їх з себе. Розумієся, сей наказ Іоана відносився тільки до Жидів; позаяк ніякий другий нарід не заключав ніколи угоди або завіту з Богом, і тому сего хрещення Іоанового не міг ніхто иньший приймати, крім Жидів.

ВІДПУЩЕННЯ ГРІХІВ

Деякі люде, що називають себе християнами, довгий час практикували і ще тепер практикують Іоанове хрещення. Без сумніву, вони се чинять несвідомо. А позаяк ніякий другий нарід, окрім Ізраїльського, не заключував ніколи угоди або завіту з Богом, та позаяк Іоанове хрещення було виключно для самих тільки Жидів, тому практиковане Іоанового хрещення через „Поган“ не приносило їм ніколи ніякої користі. Даючи Іоанови занурити себе в воду, Жиди через се оказували, що вони калялися своїх гріхів і в сей спосіб змивали їх. Бо вже від многих соток літ перестала спливати на Жидів особлива ласка Бога, котра була би спливала всегда, еслиби були захували, як належиться, завіт.

Гріх світа, котрий тяжить на всіх людах, се гріх, котрий походить в наслідок непослуху Адама. Кожний чоловік походить на світ несовершенний; а кожне несовершенне сотворіне є перед лицем Божим грішником. Сей гріх може бути відпущений тільки через смерть Ісуса. „Без проліття крові нема відпущення гріхів.“ (до Жил. 9:22) Іоан Хреститель не говорив, що гріх світа може бути зманий, если люде будуть каються і хреститися у него. Противно! Уже шість місяців хрестив Іоан Жидів, зануруючи їх в воду, коли появилося Ісус, тоді показуючи на Него, сказав: „Отсе Агнец Божий, що бере на себе гріх світа“. (Іоана 1:29, грець. текст). Сей гріх світа може бути зманий тільки через оказане ділами сильної віри в смерть, се є, проліття кров Ісуса, і через уділене світові Його заслуги. Отже зовсім ясно, що саме тільки занурення чоловіка в воду не відпускає гріха, і що *таке* занурення в воду не означає дійсного хрещення.

ЧИМ ЖЕ Є ДІЙСНЕ ХРЕЩЕННЯ?

Ап. Павло каже: „Коли ми з'єднані з Ним подобем Його смерті, то і подобем воскресення будемо“. Се значить, коли ми умремо подібно, як умер наш Господь Ісус Христос, то і наше воскресення із смерті буде подібно Його воскресенню. Тому аби зрозуміти, що становить або чим є дійсне хрещення, мусимо наперед пізнати добре, длячого Ісус дав себе охрестити. Ісус народився чоловіком, жидовином; тому підлягав Законові Завіта. Та через увесь

час Він був совершенний і без гріху; длятого Його хрещення не мало нічого спільного з відпущаням гріхів. Треба завважати також, що Його не хрестили, як був дитиною: З сего виходить, що нема причини хрестити маленькі діти.

Коли Ісусу було около 30 літ, будучи повно-літнім по Закону Завіта, прийшов Він до Іоана Хрестителя і просив його, аби сей охрестив Його. Іоан знав, що Ісус не є грішником, тому не хотів і взборонявся, кажучи: „Мені самому треба у Тебе хреститися, а Ти прийшов до мене? Відповідаючи йому Ісус рече: Потерпи [лиши] тепер, бо так треба нам сповнити всяку правду“. — Мат. 3:14,15, — перевід з грецького.

Ключ, за допомогою котрого можемо зрозуміти хрещення Ісуса, находимо в його власних словах: „Ото іду... вчинити волю Твою, Боже.“ (до Жидів 10:7; Псалма 40:7,8) По правду Закону Завіта мушша мусів мати 30 літ, щоби міг бути священником. Ісус саме осягнув сей вік. І осягнувши сей вік життя, Він сейчас став виконувати своє діло, яке сповнити прийшов Він на землю. Він прийшов, щоби ділами оказати, що його воля є зовсім згідна з волею Бога. Тому Він охотно підчинив себе Богу Єгови. Се підчинення себе становило посвячене себе самого як совершенного чоловіка чинити волю Богу, яка би вона не була зглядом него. Тут в Йордані як раз заключив або ввійшов Він в угоду, се є, завіт із своїм Отцем. Слово „Завіт“ означає торжественну угоду або контракт. Безуслівне підчинення себе самого Богу, становило його частю при заключуванню сеї угоди. Ся угода або завіт провадив його до смерті як чоловіка. З Божої точки погляду Ісус був уважаний за мертвого як чоловік від хвили, коли вступив в ріку Йордан. Там почалося Його хрещення. Се дійсне хрещення скінчилося, коли Ісус умер на хресті.

Як доказ сего, що хрещення Ісуса почалося в Йордані і продовжалося через три і пів літа а скінчилося на Голгофті, маємо його власні слова: „Чи можете... хрещенням, котрим я хрещуся, хреститися?“ — так питав Він деяких з своїх учеників, котрі преслили його о визначне становище в Його царстві. (Марка 10:38) Опісля таке Він сказав до них: „Я маю хрещенням хреститися, і як мені тяжко, доки не скінчиться!“ (Луки 12:50) Завіт, угоду, котру Він заключив з Богом Єговою в часі, коли підковито підчинив себе в ріці Йордані, треба було виконати, і Він виконував всегда аж до кінця. Сей завіт або угоду докінчив Він на хресті. Та Бог почислив Його хрещення за довершене в Йордані, хотий його дійсне хрещення докінчилося поправді аж на хресті, коли закликав: Звершилося!

Погружене або занурене Ісуса в воду в ріці Йордані було ясным доказом, що Він заключив угоду або Завіт з Богом Єговою, що буде чинити волю свого Отця. Сю угоду або завіт заключив Він в сей спосіб, що підчинив себе цілковито Отцеві. Даючи себе занурити в воду сям Він доказав, що Він цілковито занурив себе або підчинився під волю свого Отця. Коли Він підносився з води, се по-свідчало, що Він вступив на нову дорогу висшого життя і висшого істнованя, котре йому Отець приготовив. Починаючи від сего часу Він виконував свою угоду або завіт так, як сего хотів Отець. Він пізнав волю свого Отця аж по тім, як дав себе погрузити в воду Йордану. На доказ сего читаємо: „І охрестившись Ісус, вийшов зараз з води, і ось відчинилося йому небо“. (Мат. 3:16) По тім пішов Він в пустиню, де 40 днів і ночей резблявав Він Слово Боже, вірно прикладаючи до себе відповідні про-

образи і тіни Старого Завіту. Таким способом і за допомогою широкі і сердечної молитви Він спізнав докладно волю Отця. А виконати волю Отця означало, що Він мусів бути убитий як чоловік і вилляти своє жите-кров, аби заслужити, се є приготувати ціну викупу за людей. Свою угоду або завіт доконав Він в часі своєї дійсної смерті і се як раз мав Він на думці, коли говорив: „Хрещенем маю хреститися, і як мені тяжко, доки не скінчиться!“ На Голгофті скінчилося воно!

ЧЛЕНИ ТІЛА

Звертаючись до послідувачів Ісуса Ап. Петро так сказав: „На се ви покликані. Бо і Христос страждав за вас, оставляючи примір, щоб ви йшли Його стопами.“ (1 Петра 2:21) Для того члени тіла Христового, се є, Церква, мусять в такий самий спосіб хреститися і з тої самої причини, що і Ісус. Ап. Павло потверджує сей погляд такими словами: „Ми погреблися з Ним через хрещене в смерть.“ Розберім коротенько дорогу такого послідувача.

Всі люде родяться яко грішники, не тому щоби вони сами так вибрали, але через наслідство за гріх Адама. Послідувач Ісуса мусить бути наперед очищений з гріху. Чоловік, котрого для вигоди назвемо іменем Чесне Серце, живучи на світі як грішник, забажав бути разом з Богом і жити з Ним в єдності. Він постановив змінити своє жите. Ся постанова і бажане змінити своє жите становлять його покаяне. Йдучи дальше за тим ширим бажанем він змінює свій спосіб життя, відвертається від світа, покидає гріх і шукає Бога. Се становить його навернене. Та хоч він покався і навернувся, він не є ще правдивим Християнином і зовсім ще не приготований до небесного царства. Він тільки почав приближатися до Бога. Тоді Бог в своїм милосердію і любові притягає його до Ісуса і він чує голос Ісусів: „Прийдіть до мене всі знеможені та обтяжені, а я успокою вас.“ (Маттей 11:28) Чесне Серце прагне бути в повній єдності з Богом. До него Ісус промовляє: „Ніхто не приходить до Отця, як тільки мною. Я є дорога і правда і жите“. (Йоана 14:6) Бажаючи із серця пізнати, що має він дальше чинити, чує або пізнає слова Ісуса: „Коли хто хоче йти слідом за мною [моїми слідами] нехай відречеться себе самого, і возьме хрест свій, та йде слідом за мною.“ — Маттей 16:24.

Відречися себе самого, як учить св. Письмо, означає: підчинити себе самого (під волю висшого); а таке підчинене се означає посвячене. Для того посвячене або підчинене означає угоду із сторони такого, котрий вповні і цілковито підчиняє себе Богу на се, щоби сповняти Його волю. Одне се він не може підчинити себе або посвячувати себе *услівно*, але мусить підчинити себе *безуслівно*. Коли він підчиняє себе *безуслівно*, тоді Найвищий Священик Ісус, приймає його і приписує йому, се є, Чесному Серцю свою власну заслугу і аж тоді представляє його Отцю, Богу Ёгови.

Читаємо (до Рим. 5:1), що вірою оправдуємося; і знова, „бувши оправдані кровю Його, будемо Ним спасені від гніва“. (до Рим. 5:9) Треба завважати, що ці слова говорять: „Будемо спасені“. Сказавши виразно: Чоловік, Чесне Серце, оказує свою віру в кров Ісуса тим, що підчиняє себе в повні і цілковито і *безуслівно*, щоби сповняти волю Отця. Дальшим кроком є приписане заслуги Ісуса Христа. Пролята кров Ісуса; віддане його жите на смерть на хресті, є тою його заслугою. Сю ціну

своєї жертви або заслуги Ісусе приписує *се*му, хто в сей спосіб оказує віру, через що такий може бути представлений перед Отця, позаяк кров Ісуса є для нього тою одежею праведности, і маючи її, він може стати перед Отцем або має приступ до Отця. Найвищий Священик Ісус представляє його телер Отцю: За се, що той оказав ділами віру тим, що вповні підчинив себе або посвятив себе і тому, що Ісус Христос приписав йому свою заслугу, Бог Ёгова приймає такого. Слідуючим степенем є оправдане.

Оправдане означає бути добрим з Богом, бути поєднаним з Богом. Хто оправдує? Св. Письмо відповідає: „Бог є той, що оправдує.“ (Рим. 8:33) Найвищий Суддя Бог рішає із свого престолу, що чоловік, Чесне Серце, в такий спосіб представлений перед Нього, є оправданий, совершенний і тому може його прийняти. Коли Бог узнає його совершенним, тоді як в наслідок сего він отримує *право* до життя як людська істота. Як раз се *право до життя* яко людська істота мусить бути пожертвоване, як про се говорить Ісус: „Хто погубить душу свою [жите своє] задля мене, знайде її [його].“ (Мат. 16:25) Несовершеної жертви Отець не може прийняти. Се показав Він в прообразах жертв звірят, які привошувано як жертву в день примиреня. Анти-типічна жертва не могла мати в собі сеї совершенности, хіба що зістала оправдана, як повисше сказано; а такої совершенности не міг ніхто отримати, аж поки він *безуслівно* не підчинив себе Богу Ёгови посвячуючи себе. А Бог оправдує такого в тій цілі, аби він міг бути прийнятий як *часть* жертви Христа. З хвилиною, коли він зістав оправданий і прийнятий як *часть* жертви, він стаєсь уважаний вже за умершого як чоловік, буває тоді сплоджений через Бога і стаєсь новим створінем. — до Колосян 3:3,4; 2. до Коринтян 5:17.

Ся угода або завіт заключена при посвяченню становить дійсне хрещене чоловіка званого Чесне Серце. Він погребує себе з Ісусом Христом в Його смерть. Чоловік, Чесне Серце, не приносить сам себе в жертву. Ніхто не може приносити жертви, тільки священник. Ісус Христос є тим Великим Священиком. Коли Отець приймає і оправдує кого на жертву, тоді Ісус Христос приносить такого в жертву як *часть* своєї власної жертви. Телер вже він тільки сам може відлучити себе від Бога. Если же лишиться вірним своїй угоді, то Найвищий Священик скінчить жертву і учинить його *вєйнци* членом свого славного тіла.

Для того дійсне хрещене, як говорить Ап. Павло, означає: погребстися з Христом в смерть, в жертвенну смерть. Ся жертвенна смерть приходить (о скільки се відноситься до чоловіка) в хвили, коли він зістав оправданий, прийнятий як *часть* жертви і сплоджений до божественної природи.

УГОДА АБО ЗАВІТ ДІЛАТИ — АЛЕ ЩО?

Часами чуємо слова, що хтось „посвячує себе на смерть.“ Чи се сказано властиво? Нам здається, що зовсім невластиво, бо не знаходимо на се попертя в св. Письмі. Здається, була би се велика зарозумілість із сторони такого, як Чесне Серце, прийти до Бога і сказати менче більше таке: „Господи Боже, я хочу посвятити себе Тобі з тим застереженням, що мене мають убити як *часть* жертви Господа Ісуса і мати з Ним участь в Його царстві“. Просто сказавши, се не було би *безуслівне* віддане себе, але рід торгу на *услєвях*. Св. Письмо показує, що хто приходить до Бога, мусить віддати себе Йому

цілковито і полишити Йому до вподоби, що Він буде уважати за найлучше з ним учинити. Се було би низше-чести для Бога заключити угоду з грішником. Одначе угода є такою, що веде до жертви і кінчиться в смерті; але смерть не є частю угоди в часі посвячення. Віримо, що в дійсності кожний правдивий Християнин, розбираючи совісно себе самого, не буде міг сказати, що тоді, як себе посвячував, він розумів, що він мусить умерти і мати участь в жертві Ісуса і в будучій славі. Се знане є тою частю глибоких річей Слова Божого. Ніхто не зрозуміє тайн Бога і не в силі оцінити їх, аж перше не буде прийнятій і сплоджений через св. Духа, се значить через силу або вплив Бога Єгови.

Коли Ісус прийшов до Йордану Він був тілесним чоловіком, совершенним чоловіком. Не видається нам, яко би се було нерозумне заключене, що в часі, як Він представляв себе в такий спосіб Йоанови Хрестителеви, яко-би Він розумів, що Він мусить умерти жертвенною смертю. До сего заключення приходимо з двох причин: 1) Ап. Павло каже: „Душевний чоловік не приймає, що є Духа Божого і не може зрозуміти“. (1 Кор. 2:14); і 2) друга причина, що св. Письмо виразно говорить, що Ісусови, вийшовши з води, отворилося небо (се є висні небесні річі). Тоді то як раз був Він сплоджений до божественної природи; бо таке читаємо: „і побачив Він духа Божого, що сходив як голуб і злинув на Него. І ось, голос із неба, глаголючи: Се є мій Син любий, що я вподобав його“. (Мат. 3:16,17) Се є як раз те, о чім Він опісля говорив: „Дух Господа на мені, длятого помазав [намастив] мене, благовістити [проповідувати радісну вість] вбогим післав мене“. (Лука 4:18) Опісля по своїм хрещеню Ісус перебув 40 днів і ночей на пустини. По що ж би Він там ходив, як не на се, аби пізнати докладно, яка є воля Божа? Приступуючи до себе відповідні прообрази як до ангитицу, як до дійсного образу Він міг легко пізнати, що в них була показана наперед Його смерть.

Відповідно до слів св. Письма Ісусова угода була ясна: „Иду вчинити волю Твою, мій Боже“. Так само ясна мусить бути угода кожного Його послідователя: „чинити твою волю, мій Боже“, безусловно. Тільки аж по тім, як хто прийме дійсне хрещене в Христа, що й тоді Його ум просвітиться і він починає бачити, що, аби мати жите на божественнім степені, він мусить тепер дійсно умерти як часть жертви Христової.

Хто заключає таку угоду з Богом, він не посвячує своєї волі. Він має свою дальше, тільки годиться уживати її згідно з волею Отця. Він розбирає Слово Боже і пізнає Його постанови і в сей спосіб перемінює свій ум так, що би міг розпізнати добру і угоду і совершенну волю Божу. (Рим. 12:2) Тим отже дійсне хрещене в Христа означає, що чоловік підчинив себе безусловно Богу, аби сповняти волю Отця; що Господь Ісус, як Найвисший Священник представив Його Отцю, і що Отець оправдав Його і прийняв такого як часть великої жертви і сплотив Його. Таким способом він охрестився в смерть Христа і ставється новим сотворінем в Христі.

МОЙСЕЙОВЕ ХРЕЩЕНЄ І ХРИСТОВЕ ХРЕЩЕНЄ

Ап. Павло говорить, що Ізраїльський нарід охрестився в Мойсея а Християни хрестяться в Христа. Хрещене Ізраїльського народу показувало на цілковите їх посвяченє йти за Мойсейом як за Божим представителем і за своїм висвободителем. Хрещене Християн в Христа показує, що вони посвячуються цілковито чинити волю Божу, йдучи

за Ісусом Христом, як за своїм висвободителем. Треба завважати, що є велика різниця між охреститися в Мойсея а охреститися в Христа. В обох случаях воно вказує на цілковите посвяченє; тільки що Християне хрестяться в смерть; так сказати-б, їх правдиве хрещене становить се, що вони є спів-жертвувателями з Ісусом Христом. Звітси, правдоподібно, повстало непорозумінє що до слів „посвяченє на смерть“. Наша часть посвяченє є: чинити волю Божу; Його часть є: прийняти нас і відлучити нас на жертву, се значить: на смерть; отже хрещене є в смерть Христа. Если християнин додержує вірно свою часть угоди, се заведе Його до цілковитого знищенєя Його як чоловіка і до народженєя Його на божественнім степені.

СИМВОЛ

Приймаємо символ хрещенє на се, аби показати, що відбулося вже дійсне хрещене. З сего слідує, що символ мусить мати лучність з тим, що становить дійсність. Деякі Християне поливають кількома краплями води голову особи і називають се хрещенєм. Ап. Павло говорить дуже ясно, який має бути властивий символ або знак хрещенєя. Говорячи о дійснім хрещеню він таке говорить: „Ми охрестились [занурились — грець. текст] в смерть Христа. Ми погреблись з Ним через хрещене у смерть“. Покропленє кількома краплями води зовсім не насуває мисли: бути погребаним, похороненим або покритим водою. Се можна учинити тільки через цілковите зануренє в воду. Зникнути з овиду, піти під воду, се властиво представляє або малює дійсне хрещене.

Окрім тих ясних слів св. Письма маємо примір самого нашого Господа, котрий вступив в ріку Йордан, Йоан занурив Його в воду і опісля підняв Його з води. Се був прекрасний образ.

Той, що занурює хрестячогося в воду в кождім подинчим случая представляє Бога Єгову. Сей, що дає себе занурити, здавшись цілковито в руки справуючого церемонію, показує тим, як цілковито посвятив він себе, здавши себе в руки другого; в сей спосіб показує він, як цілковито здав він себе на Бога. Справуючий церемонію, підносячи зануреного з води, представляє дуже красно, як Бог підносить до новости жита тих, що Йому посвятились. Цілковите зануренє в воду такий є — науці св. Письма — знак або символ хрещенєя.

Властивий час на прийняте символу хрещенєя, як учить св. Письмо, є сорозмірно не довго по тім, як хто підчинив себе Богу, посвятивши себе цілковито. В дійсности, хто оцінить сю велику ласку, що може бути послідователем Ісуса, сей доложить усіх сил і скоче наслідувати Його жите, прийнявши символ хрещенєя.

ПОПЕРЕДНЕ ЗАНУРЕНЄ АБО ХРЕЩЕНЄ

Дехто може спитати: „Коли я стався членом християнської віроісповідної церкви, мене охрестили, занурювали в воду (як се є у православних) і я думав, що се було на відпущенє гріхів. Чи се зануренє або хрещене було добре і чи воно вистарчає?“ Властива на се відповідь є: таке зануренє або хрещене було без жадної користи для него, бо він не приймав Його в тім намірі, як сего учить св. Письмо, і як ми повисше вложили.

Другий скаже: „Коли я прилучався до баптиської громади, я дався занурити в воду; а що ся церква практикує властивий символ хрещенєя, чи я маю Його прийняти наново, як я пізнав правду?“ Властива на се відповідь така: „если хто, як сказано в питаню, дався занурити в

воду, і ще перед тим він цілковито підчинився Богу, се є, посвятився і розумів тоді, що він хреститься як послідователь Господа Ісуса, сей не потребує повтаряти вдруге символу хрещення, коли він прийшов до правди. Протинно же, як він занурився в воду не посвятив себе перед тим цілковито Богу, тоді його хрещення було без хісна для него. Найважніше питаня є: чи особа, даючи себе погрузити в воду, підчинила себе цілковито Богу, посвятивши себе перед тим, чим приняв символ.

Ще инший питає: Маю сумніви, чи я дійсно посвятив себе в часі мого занурення в воду. Що маю робити? На се відповідаємо: Аби усунути сумніви треба прийняти вдруге символ хрещення.

КОНЕЧНО ПОТРІБНЕ

Чи в тім, що дамо себе занурити в воду, є яка дійсна користь, чи показуємо через се моральну виспність? В самій воді нема ніякої чесноти або користи, але дійсна моральна виспність або користь випливає із послуху Божьому розпорядженню або розказу. Если видимо, що Ісус дав себе занурити в воду, щоби сповнилася всяка правда, і що ми є покликані вступити в Його сліди, тоді розуміємо, яка се ласка для нас, що можемо ділати так, як Він учинив, коли показав в образі своє дійсне посвещене через занурення в воду. Нам здається, що хто пізнав дійсне значіння і ціль символу, а не хоче його прийняти, такий тим самим окаяє, що легковажить Боже розпорядженне і правдоподібно буде йому трудно прийти до лучшего пізнання правди. Лучше слухати, чим приносити жертву. Приношене жертви відбувається в часі посвещення себе або дійсного хрещення. Тому більше Богу подобаєся, если Його діти є послухні Його волі, скоро тільки спізнають її. Се послух, котрий оказуємо, приймаючи символ, скоро спізнаємо і зрозуміємо його, він то в дійсности подобаєся Богу.

ЛАМАНИ З ІСУСОМ

Споглядаючи вперед, як Його хрещення скінчиться в часі смерті, Ісус говорив: „Хрещенням маю хреститись і як мені важко, доки се скінчиться”. (Луки 12:50) В ріці Йордані Ісус заключив угоду з Отцем, і тоді Він вповні зрозумів, що ся угода жадає від Него, щоби Він знищив себе як чоловіка і вилляв своє жите-кров; і се Він доконав, коли на горі Голгофті закликав: Скінчилось! Хто посвятивши себе цілковито віддав себе Богу, сей буває прийнятій, оправданій і сплоджений святим духом, такий то заключив угоду з Богом, і описля він пізнає, що ся угода означає, що він має вмерти як чоловік, бути ламаний з Ісусом Христом і вилляти своє жите-кров з Господом Ісусом.

Ісус показав се на примірі, установляючи Памятку своєї смерті. Взявши хліб в руки, поблагословив його, переломив і, даючи його ученикам, сказав: „Веріть, їжте, се є тіло мое. І взявши чашу і віддавши хвалу [подакувавши], подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі.“ Ап. Павло, говорячи о тім, так се поясняє: „Чаша благословеня, котру благословляємо, хіба не є общене крови Христо-

вої [спільний союз або спільна участь в смерті Христовій]? Хліб, котрий ломимо, хіба не общене [спільний союз або участь] тіла Христового? Бо одним хлібом, одним тілом, ми є многі [ми многі становимо оден хліб або одно тіло]; бо ми всі беремо участь в однім хлібі, ми всі є частинами одного хліба, — а злучені разом становимо оден хліб.“ — 1. до Коринтян 10:16, 17.

Угода, котру кожний член тіла заключив в часі посвещення, мусить скінчитися дійсною смертю, щоби міг мати участь у великій славі з Господом. Слова Псалмодівця відносяться до нового сотворіння, як се написано: „Ви є боги [ельогім, сильні], і всі ви сини Всевишнього! тільки-ж умрете як люде і упадете як оден з князів.” (Пс. 82:6,7) Кожний член мусить умерти, як умер Ісус. „Бо коли ми з Ним умерли, то з Ним і жити будемо” — пише Ап. Павло в 2 листі до Тимотея 2.11. Хоч ми не посвячуємо себе на смерть, то виконане нашої угоди веде нас до смерті. Тому властиво можна назвати угодою, котру виконуєся через жертву.

ЩАСЛИВІ ЗАПРОШЕНІ

Найбільша честь, яка буда коли уділена смертному чоловікови, се запросини взяти участь в дійсній і повнім хрещенні Ісуса Христа. Чому? Бо тут запрошується взяти участь з Господом Ісусом Христом в терпіннях аж до смерті і, если окаяєся в тім вірній, отримати вінець життя. До таких то Він говорить: „Будь вірній аж до смерті і дам тобі вінець життя.” Чим хто більше оцінює, тим з більшою радістю буде виконувати свою угоду.

Коли Ісус Христос установив Памятку своєї смерті, Він сказав таке о чаші: „Бажу вам: Не буду пити від нині із сього плоду виноградного аж до дня того, коли його буду пити з вами новим у царстві Отця мого.” (Мат. 26:29) Виробився звичай, що люде споглядали на правдиве хрещення і на памятку смерті Ісуса Христа з жалем і з смутком; а воно повинно бути причиною радости, позаяк се давало чоловікови спосібність мати участь в найбільшій нагороді. Сей наш погляд потверджають слова Ісуса, сказані при установленню Памятки своєї смерті. Ісус подав ученикам чашу з вином. Вина не пють, аби бути сумним. Протинно! аби розвеселити чоловіка. Ісус показує виразно, що се означає велику радість в царстві. Кожний хто зрозуміє добре сю велику ласку, що може мати участь в жертві спільно з нашим Господом, такого серце мусить наповнити велика радість. Ся радість походить з надії, що буде враз з Ісусом в Його славнім царстві.

Коли всі члени тіла скінчать свою дорогу і будуть всі спільно з своїм Господом в царстві, яка буде се радісна для всіх хвиля! І се Ісус говорить, що коли прийде той час, „тоді буду пити з вами нове (вино) у царстві Отця мого.” Споглядаючи наперед до сеї радісної хвилі пророк Давид писав: „Перед лицем Твоїм повнота радощів, по правци Твоїй блаженство во всякий час”. — Псалма 16:11.

ДЕНЬ ПІМСТИ АБО СУДУ НАД ЦАРСТВАМИ

„ДЕНЬ пімсти мав я на умі і настав РІК визволу людей моїх.” „Надходить ДЕНЬ Божої пімсти. ЧАС відплати за Сиона.” — Ісаїя 63:4; 34:8. — [Перечитай на другій сторони подану увагу!*

С І слова відносять пророк Ісаїя до часу, котрий оповідало від того часу, як повстали люде. Пророк Малахія (4:1) говорить о нім: „Ось настане день палаючий як

ніч; тоді горді і безбожні будуть немаче солома і спалить їх той день, що настане так, що не зоставиться із них ні кореня ні галузки;“ о котрім Апостол Яков (5:1-6) говорить, що „богачі будуть плакати, ридючи над злиднями, котрі на них прийдуть.“ Пророк Йоїль (2:2) описує його як „день хмар і пільми;“ о котрім пророк Амос (5:2) каже, що се „день пільми і темряви, в котрім нема ясности.“ На той самий день вказує наш Господь (Маттей 24:21,22) як на час „великого горя,“ котрий принесе таке знищенє і руйну всего, що коли б він довго потрєвав, не остав би при житю ні оден чоловік.

День темний і смутний описаний пророками є день суду над людсьми злученими в громади і держави — день порохунку і відплати для держав-царств, — о тїм ясно написано в многих пророцтвах. Читач мусить се добре запам'ятати і порозуміти ріжницю між судом над державами-царствами, а судом над кождою одиницею з осіб. Позаяк царства складаються з одиниць і одиниці в великій мірі є одвічальні за напрям і учинки царства, задля сего будуть і вони сильно терпіти у великім нещастю, яке спаде на них, — то однак суд над світом, над кождою одиницею буде ріжнитися від суду над державами — царствами.

День суду над світом, над кождою одиницею, відбудеться в часі Тисячліття. (Гляди Том I, розділ 8.) Тоді серед сприяючих обставин під Новим Завітом, маючи ясне понятє о правді і всяку можливу поміч і заохоту до праведности, всі люде поодинокю, не громадно як царства або другі суспільні організації, вийдуть з гробів і встануть на пробу або суд, аби заслужити собі житє вічне на землі. Суд над царствами тепер існуючими є судом над людсьми, зібраними в громади, царства, в релігійні і цивільні інституції. Цивільним світським інституціям (державам-царствам) був дозволений і даний довгий протяг часу на їх панованє, званий Час Поган. Тепер, коли сей „час поган“ скінчиться, вони мусять здати рахунок із всего. А Божий суд, виречений давно через пророків, є, що ні одно з сих царств не найдеться гідним, аби могло отримати позволенє на дальше існуванє. Запавший вирок говорить, що відбереться від них власть панованя, а обійме царство Сей, що до сего має право, і що всі царства будуть дані Йому в посіданє, як правна спадщина. — Езек. 21:27; Дан. 7:27; Одкр. 2:26,27.

Послухай, які слова говорить Господь до народів-держав, що зібралися перед Ним на суд: „Приступіть, народи-царства, слухайте і уважайте люде! Нехай чує земля і уся повнота її: вселенна і усе, що вона зродила! Загорівсь бо гнів Господень на всі народи і досада (гнів) Його на всю многоту їх (великі армії).“ „Господь . . . є віковичний цар. Від гніву Його тремтить земля і погрози Його не зможуть видержати народи (царства).“ „Гук воєнний понесеться до кінців землі, бо Господь буде розправлятьсє з народами (царствами) . . . Так бо говорить Господь Саваот: Злидні пійдуть від народу до народу, і велика буря (війна і революції і неспокої) здійметься з найдальших окраїн землі. І будуть того часу побиті Господом від краю до краю, — гноєм будуть лежати

*Се є перєвід з англ. IV. тому „Витва Армагедону.“ Сей том був написаний 17 літ перед Всєсвітнюю Війною. Чичаючи се, кождий мусить зачудуватись, як автор міг так докладно описати наперед всєсвітні події, котрі ми вже пережили і ще переживаємо. Та автор заявляє отверто, що се не є його мудрість, але що так все записали давно Божі пророки, а він лиш позбирав се. Тут

поверх землі.“ . . . „Ото житє на мене, говорить Господь, до того дня, як устану, щоб пустошити. Бо я постановив позбирати народи, покликати царства, щоб на них гнів мій зігнати, страсти на них жар гніву мого. Від огню бо ревности моєї погине уся земля (теперішній існуючий лад). Тоді [по тїм всім] дам я знов народам уста чисті, щоб вони призывали імє Господне і служили Йому однородно.“ — Ісаїя 34:1,2; Єремїя 10:10; 25:31-33; Софонїя 3:8,9; Єв. Лука 21:25.

Ми вже доказали (Том 2), що той час вже близький, і що події дня Господнього вже туй туй над нами. Ще потреба кілька літ, котрі відділяють нас від сего дня, аби доспїли всі елементи, котрі ділають в напрямі предсказаного горя. А як рішучі і певні слова пророцтв нас залєвняють, теперішнє покоління буде свідком страшної переломової хвилі і перейде через важний в своїх наслідках конфлікт.

Коли звертаємо увагу на сей предмет не маємо наміру викликувати тільки сензацію ані не стараємося задоволити пусту людську цікавість. Ані не сподїваємося взбудити в серцях людей жалю за грїхи, що могло би спричинити зміну в теперішнім суспільним, політичним і релігійним устроєм суспільности і в сей спосіб відвернути грозяче нещастє. Надходячого нещастя не дасться уникнути: могуті сили є при роботі і ніяка людська сила не в силі повстримати їх бігу перед певним кінцем. Події мусять йти так, як Бог предвидів і наперед предсказав. Ніяка рука тільки рука Божа може повстримати біг теперішних біжучих подій; та Його рука не учинить сього, аж доки гіркий досвід сеї боротьби не вирине на їх серцях відповідної науки.

Головною цілею сего твору (Том 4.) не є отворити світові очи, аби міг бачити; бо світ не може зрозуміти сего, тільки спізнає і зрозуміє аж коли страшні події одні по других будуть наступати, а не по чім иншим. Нашею цілею є остеречи, узброїти, потїшити, додати заохоти і вскріпити „домівників віри“ — вірних Богу Християн, аби вони не ослабали на духу, а могли бути в найбільшій згоді і симпатії хоч би навіть з найострійшими мірама Божої кари над світом, [котрі Він пішле для його очищеня], аби наперед бачили вірою прєславний конєць того: дорогоцінний овоч справедливости і вічного мира.

День пімєти має за ціль принєсти спасенну річ і за Божою волею він є дозволений на се, аби повалити цілий теперішній устрій і лад, яко приготованє до устанєвленя вічного царства Божого на землі під Князем миру — Христом.

Пророк Ісаїя 63:1-6), станувши в духу при кінци жнива Євангельського віку, бачить могутого Побідноносця, одітого в прєкрасну одіж [маючого властє і силу], котрий побідносно топче всіх своїх ворогів так, що кров їх забагрила його одіж. Він питається, хто би се був сей дивний чужинець, кажучи: „Хто се йде з Едому, у червоній одєжі з Босору, такий величний в своїй одєжі, що виступає в повноті сили своєї?“

Треба пригадати, що Едом се є імє, яке було данє бачимо, як вірно всі царства, царі і королі падуть з своїх тронів. В слїдуючїм числі будемо бачити, що Бог через своїх пророків предсказав наперед, що станеться із всіма організаціями, котрі називають себе „християнськими церквами,“ але на ділі виреклися науки Господа Ісуса Христа, а тим самим і Його самого і Його Отця Бога.

Езавови, братови Якова, коли він продав своє первородство-первенство. (1. Мой. 25:30-34) Опісля се імя приложено так до людей, що походили від нього, як і до землі, де вони оселились. (1. Мой. 25:30; 36:1; 4. Мой. 20:18, 20 21; Брем. 49:17) Дальше імя Едом представляє символічно людей сего віку, котрі подібно йому продали своє первенство, і в порівнянню також за марницю, за миску сочевиці, як Езав. Сего імени уживають часто пророки у відношенню до сеї великої громади Християн з імени, котрі також називають себе „християнським світом“ і „Християнством,“ се є, царством Христа. Кождий здорово думавший чоловік повинен сейчас пізнати, що сего імени уживають не властиво, зраджуючи тим, що не знають правдивої цілі і характеру царства Христового, як також не знають часу, коли і в який спосіб воно буде установлене. Се є тільки звичайні горді назви, котрі представляють правду у фалшивому світі. Чи сей світ є ще дійсно християнським? або хоч би тільки частина його, котра називається сим іменем? чи може держави Европейські або Америки? Слухай, як гремлять армати, як стогне земля під кроками вимуштрованих жовнірів, як тріскають шрапнелі! Стогін поневодених і проклапи розгніваних народів крикнуть громовим голосом і скажуть: Ні! Чи такі становлять царство Христа — правдиве Християнство? Хто в дійсности схоче піднятись *трудоу і доказати* се питане? Фалш в сеї гордій назві є так очевидний, що хто не будь спробує доказувати, сейчас всі його аргументи розпливаються так, що кождий, котрий хоче, аби фалш існував дальше, не буде порушувати сего питання.

Символічне імя „Едом“ в своїм відношенню до Християнства є дуже на місці. Народи-царства т. зв. християнські отримали більші ласки і благословенства, чим другі царства. Як в минулим віці Ізраїльтяни, так тепер вони отримали слова Божі. В наслідок благодатних впливів слова Божого слиди на сі народи всі благословенства цивілізації. А присутність між ними кількох святих („малого стада“), що вирости під його впливом, була неначе тою „солею землі,“ що до певної міри хоронила їх перед цілковитим моральним зіпсутем. Сесі через свої святі приклади-діла і через свою енергію в голошенню слова життя були „світлом для світа“ і вказували людям дорогу назад до Бога і до праведности. Але тільки деякі з тих царств скористали відповідно з нагод, котрі їм дістались в уділі як спадщина по причині, що уродились в краях поблагословлених в сеї спосіб словом Божим впрост і посередно.

Подібно як Езав, маси Християнства продали своє первенство, котре дало їм особлившу і одиноку в своїм роді висіість. Під масами розуміємо не тільки тих, що не мають жадного поняття о вірі, але також велику часть світських учителів християнської релігії, котрі є християнами тільки з імени, у котрих нема життя Христового. Сі уважали звичайні окрушини земських користей за висіі, чим блаженства бути в єдности і в приязни з Богом і Христом, чим отримати славне наслідде з Христом, обіцяне тим, котрі посвятивши себе на жертву пійдуть вірно його слідами. Сі хотая з імени є люде Божі, — так званий духовий Ізраїль Євангельського віку, — котрих образом або типом був тілесний Ізраїль жидівського віку, — в дійсности мало або таки зовсім не дбають за Божі обітници. Вони хотая їх є велике число і носять імя Христа і перед світом уходять за церкву Христа; хотая основали великі організації ріж-

них віроісповідань в так званім тілі Христовім, хотая написали грубі книги о не-богословю і заложили численні колегії і семинарії для науки сего, і хотая здімали „богато чудесних діл“ в імени Христа, котрі одначе були противні науці його Слова; — вони є тою клясою Едома, котрі спродали своє первенство. Ся кляса обіймає майже ціле „християнство,“ всіх тих, що зросли в так званих християнських краях, котрі не скористали з дарів і благословенств Євангелії Христа та не уложили свого життя після нього. Решта а таких є мале число, що є оправдані, посвячені і вірні одиниці, котрі злучилися з Христом живою вірою і як „галузки“ перебувають в Христі, на правдивій винній лозі. Вони є тим правдивим Ізраїлем Божим, — дійсними Ізраїльтянами, в котрих нема зради. Символічний Едом, о котрім говорить пророк Ісаїя, відповідає зовсім символічному Вавилону в Одкритю і в пророцтвах Бремї і Езекиїла. Так називає і описує Господь сей великий систем, котрому люде дають невластиво імя „Християнство“ — царство Христа. Як увесь край Едом представляє символічно усе „Християнство,“ так його столиця Восора представляє найбільшу твердиню „Християнства.“ Пророк представляє нам Господа, як побідоносного войовника, котрий учинив велику різню в Едомі а особливо в Восорі. Імя Восора означає „стадо овець.“ Ще навіть тепер Восора є звісна із козлів, а різня в сей день пімсти, як сказано, буде різнею і „ягнят і козлів.“ (Іса. 34:6) Козли будуть відповідати „кукілєви,“ підчас коли ягнята будуть представляти проби і терпіня святих. (Одкр. 7:14; 1. до Кор. 3:1), котрі заведбали скористати з даних їм відповідних нагод і не бігли так, щоби отримати нагороду високого покликания. Вони хотая не відкинені Господом не були однак гідні уникнути гора подібно, як сего уникнули дозрілі „вівці“ — покликані, вибрані і вірні.

На питане пророка: „Хто се йде з Едому в червоній одежі з Восору?“ — відповідає: „Се я—той, що в устах його справедливість, а сильний до ратованя.“ Се той самий могучий, описаний в Одкритю (19:11-16), „Цар царів і Пан панів,“ помазанник Божий, наш любий Відкупитель і Господь Ісус.

Аби нам об'яснити пророк дальше питає: „Чом же одіж твоя червона а ризи твої мов у того, що топтав виноград у тискарні? Послухай, що на се відповідає: „Я топтав виноград сам оден, не було зміж народів (царств) нікого зо мною. І я потоптав їх у гніву моему, давив їх у досаді мойї; кров їх бризкала на мої ризи, от і я замаргав усю одіж мою. День бо пімсти мав я на умі і настав рік визводу людей моїх. Я дивився і не було помічника, дивувався, що не було кому піддержати мене; та мені помогла рука (сила) моя і досада моя — вона піддержала мене. І я потоптав ворогів (царства) у гніву мойому, розбив їх у досаді мойї і подив землю їх кровю.“ А Євангелист Йоан в Одкритю говорить: „Він сам товче винотку вина лютости і гніва Бога Вседержителя.“ — Одкрите 19:15.

Товчене або тиснене винної праси слідує по зборі, по жнивї. Збиранє або жниво відбулось передше. Се отже тиснене винної праси гніва Божого, в котру вкладається „грозна виноградини *земної*“ [фалшиві грозна], котрі невластиво присвоювали собі імя Християнства або царства Христового, коли вже дозріли беззаконні грозна. (Одкр. 14:18-20) Се представляє роботу, яка послідує сейчас по сім важнім в своїх наслідках часі „жнива.“ (Гляди Том III. розд. 6.) По нашій думці сі слова малю-

ють картини великого горя, котре спаде на всі держави (царства), а перед котрим св. Письмо на многих місцях нас остерігає.

Ся подія, що Цар царів [є представлений, що він] сам оден товче винотку, представляє, що сила, котра повалить всі держави-царства, буде сила Бога а не людська. Се могутість Бога буде карати всі царства і „приведе остаточно суд [справедливість і правду і праведність] до побіди.“ „Палицею слова ударить він землю і безбожного погубить духом уст своїх [силою і духом своєї правди].“ (Іса. 11:4; Одкр. 19:15; Псал. 98:1) Жаден чоловік не буде міг приписувати собі, що то йому належить честь в будучій побіди правди і справедливости. Дика і завзята буде борба розлучених націй, війна огорне цілий світ, а за нею прийде нужда і замішанє. Не найдеться тоді другий Александер, Цезар або Наполеон, котрий міг би запровадити порядок з того страшного замішаня. Та в кінці всі спізнають, що велика побіда правди і справедливости і заслужена кара за чинені беззаконя се було діло могутого Царя царів і Господа господей.

Все те тут сказане сповниться при кінці Євангельського віку, позаяк Господь через свого пророка говорить: „Настав рік визволю людей моїх“ і надійшов „день Божої пімсти за Сиона.“ Через цілий Євангельський вік були спори, сварні і непорозуміння в духовім Сионі. Бог все те бачив. Він бачив також, як його святі люде мушлі ставати в обороні правди і справедливости а також зносити переслідуваня задля правди з рук тих, котрі в імени Господа супротивлялися їм. Задля мудрих причин Бог дозволив на се. Та тепер надійшов день відплати і сам Бог (судиться з ними) воює з ними, як написано: „Бог судить осадників (жителів) землі, бо нема ні правди ні милосердя, ані знаня Бога на землі. Лихословство і лож, душегубство і крадіж та перелюбство

розширилися вельми, а пролив крови йде за проливом крови. Тим то заплаче ся земля і вмілівати будуть усі, що на ній живуть.“ (Осія 4:1-3) Се пророцтво так вірно виповнилось над Ізраїлем по тіду, що без сумніву о много певніше і в більшій мірі сповниться над так званім духовим Ізраїлем — Християнством.

„Гук военний понесеться до кінців землі, бо Господь буде розправлятися із народами (царствами), буде судитись із усяким тілом, і подасть безбожних під меч, говорить Господь.“ „Слухайте, що говорить Господь... Слухайте гори (царства) суду Господнього і ви кріпкі підвалини землі [організації], бо Господь має судову розправу з народом Своім [так себе вони називають]. Він віддасть невірних під меч.“ - Брє. 25:31; Мих. 6:1,2

Послухайте еще що говорить пророк Ісаія о тім суді: „Прийдіть народи-царства, слухайте і уважайте люде! Нехай чує земля і уся повнота її, вселенна і усе, що вона зродила [все самолюбне і зло, що походить від світського духа]! Бо розгорів гнів Господень на всі народи і досада його на всю многоту їх [армії]. Він наложив на них проклятія, передав їх на зарізь. [Пророк бачив се у видиві і описує так, як би то вже сталося.] Земля вється їх кровю і порох від тука [тіл їх] стучніє. Бо се день Божої пімсти, час відплати за Сиона.“ — Ісаія 34:1, 2, 7, 8.

В такий спосіб буде Господь карати народи-царства і навчить їх пізнавати його силу, а своїх вірних людей, що не ходять дорогою зла, як загал, але цілим серцем йдуть за своїм Господом і Богом, хотия докруги нх зіпсутє і переверотне людство, Він їх виратує. І сей такий страшний суд над світом, яко над державами-царствами, розбиваючи їх в кусні як черепа, окажется для них цінною лекцією, коли вони воскреснуть на суд кожний особисто в часі тисячлітнього панюваня Христа. Так Господь в своїм гніві буде памятати про милосерде.

ІСУС ВЕЛИКИЙ ЛІКАР

ПЕРША ПРОПОВІДЬ ІСУСА В РОДИННІМ МІСТОЧКУ — ВІДКИНЕНИЙ СВОЇМИ — БОГАТО УЗДОРОВЛЕНИХ — ЧУДЕСНА ЛОВИТВА РИБ — ГРІХИ ДАРОВАНІ — ПІСТ

„Він узав на себе недуги наші, і переняв наші немочи.“ — Євангелія Маттея 8:17.

ЄВАНГЕЛИСТ Лука оповідає нам, як Ісус по тім, як був спокуюваний сатаною перейшов до Галилеї і почав там проповідати. Згадавши коротенько, як слава о Ним розійшлася широко по околиці Галилейській і о чести, яку там йому віддавали, впроваджує нас до Назарету. По дорозі переходив Ісус попри місце, де хрестив Йоан, і взявши кількох учеників Йоанових, що з ним ходили, вступив до Кани Галилейської. О тім описує Євангелист Йоан 1:29-2:11.

Идучи до Галилеї, Ісус не пішов впрост до Назарету, але переходив місточка і села сеї тоді густо заселеної околиці, проповідуючи і навчаючи всюди, як сказано повисше. а слава о Ним розійшлася широко по всій тій околиці. На конець наш Господь прийшов до свого родинного місточка Назарету і в суботу рано пішов до школи-синагоги. Користаючи з сеї нагоди став Він там научати. Розгорнувши святу книгу, став Він читати пророка Ісаїю (61:1,2), і заявив їм, що се пречудне пророцтво як раз нині справдилося. Його благодатні слова очарували всіх присутних. Вони сами тепер перенеслися, чого Він учить, бо доси чули тільки від других. Але їх упрежденє до Него було за велике. Вони бачили в Ним тільки тєслю,

котрого знали, і стали буритись. Ісус зауважав се і сказав їм виразно, що ні оден пророк не мав коли чести між своїми. Також пригадав їм, що пророк Ілія мусів іти до чужого краю, коли був голод, аби прожити сей час, і що пророк Єлисей не міг очистити прокажених в Ізраїлі, тільки Сиріянина прокаженого, а се тому, що серця людей були затверділі. Слова нашого Господа розгнівали їх. Вони кинулись на Него, взяли і випровадили його, повівши на верх гори, щоби скинути його в долину. Та його час еще не прийшов був, і Він, перейшовши посеред товпи, опустив місто. Се був день суду для Назарету; бо наш Господь більше там не приходив. Не треба думати, що в житю нашого Господа не було більше страшних хвиль, тільки ся одна записана при кінці його життя. Сей день в Назареті можна уважати як оден з таких днів; він немаче замикав першу часть діяльности нашого Господа.

НАЗАРЕТ НА ПРОБІ

Коли Ісус читав часть св. Письма Він не докінчив цілого уступу, але опустив згадку о „дню пімсти.“ Він вказав їм на великі благословеня, які Бог зіслав їм через Него; та жителі

Назарету не хотіли слухати його слів, і мати розраду в серцю, позаяк вони ненавиділи Писданика Божого.

В нинішніх часах члени тіла Христового голосять усі слова записані пророком, так слова потіхи і розради, як і слова о „дню пімсти.“ Та нинішний „лобожний світ“ відкидає всі слова пророка, бо ненавидить посланників Божих. Світські люде не хотять мати правди, чи се приносить їм розраду чи противне, доки се не відповідає їх поглядам. Сей день в Назареті, коли Ісус читав Ісаїю 61, є тому образом нинішних часів, коли голоситься ті самі слова про великі благословення і про день пімсти, що одно з другим стоїть в можливо найтіснішій звязі. Тоді наш Господь проповідував; тепер проповідує Його Церква, члени-ноги її. Та результат є той самий! „Він прийшов між своїх і свої не прийняли Його.“ (Йоан 1:11) Погорджений і відкинений жителями Назарету, „де зріс був,“ наш Господь пішов до Капернауму; і за якийсь час стало місто Капернаум неначе його рідне місто, так що міг був сказати, що Він не мав місця, де міг би голову приклонити. В суботу, як се було його звичаєм, увійшов Він в синагогу і там також „дивувались його науці, бо його слово було з властью.“ — Лука 4:32.

Як Ісус проповідував, з посеред громади закричав чоловік опанований злим духом. Ісус скартав злого духа, котрий, кинувши чоловіка на землю, вийшов з него. На людей напав страх, бо щось подібного вони не бачили ніколи. Ся перша стріча з злими духами, яку мав Ісус і про яку записують Євангелисти, припала на початок другої фази або часті роботи Ісуса. Сатана, як видно, старався в інший спосіб перешкодити Ісусу в його праці. Але се вийшло на добре, бо слава о тім чуді розійшлася скрізь по всій околиці. — Лука 4:37.

З синагоги пішов Ісус до дому Симона, де його теща мала сильну горячку. Ісус станув над нею, погрозив горячці і вона в однім моменті стала здорова і почала їм послугувати — ревно робітниця що до сего подібна до Петра. Тут оказав Ісус щось більше, чим лиш бажане уздоровити хорого, бо записано, що Ісус скартав і горячку і нечистого духа. Тут Ісус стрінувся з силами зла і оказав свою власть і висість над ними.

Ті два дивні приключення порушили цілим містом. Бо се прийшов до них лікар, і богато було таких, що його потребували. Капернаум була се красна місцевість положена на березі красного озера. Але і слабостей було там повно; були різні роди хоріб. Люде не могли дочекатися, коли скінчиться субота. Ледво зайшло сонце, стали йти до Ісуса, несучи з собою своїх хорих і хромих. Ісус, вийшовши з хати, нлав руки на них і уздоровив всіх. Деякі з них мали нечистих духів і як вони „виходили“ з них, голосно кричали: Ти є син Божий. Був се прекрасний час, великий день в житю нашого Господа. Прикінці сего Він мусів чути певно змучений; і не чудуємося сему, що Маттей, занотовуючи се, наводить слова пророка Ісаїї: „Він узяв на себе недуги наші і переняв наші немочі.“

Ісус не відпочивав довго, бо читасмо, що раненько, ще геть за ночі, встав Він і пішов в пусте місце. (Мар. 1:35,36) Там в уединеню зі своїм Отцем покріпив свого духа і тіло і відзиснав житеву силу, яку попередного дня так щедро всім Він уділяв.

ПОКЛИКУЄ ПЕТРА, АНДРЕЯ, ЯКОВА І ІОАНА

Проповідучи в Галилеї переходив Ісус коло Галилейського озера а за Ним йшло велике множество людей. Побачивши Петра в човні, попросив його, аби відступив йому на часок свого човна, аби міг промовити до людей слово. Петро радо учинив се, і з уст Ісуса поплили слова життя і правди.

По скінченню своєї бесіди наш Господь заплатив Петрови і його спільникам щедро. Він бачив, що рибакі не мали щастя в ночі, не уловивши нічого, бо умивали свої сіті, аби мати готові на другу ніч. Та Ісус сказав Петрови закинути сіті на

глибину і уловить риби. Петро був рибакон, а Ісус ні. Тому промовив: „Ми цілу ніч трудилися, та нічо не вловили,“ неначе хотів сказати: „по моїй думці шнода в білий день закидати сіті, та тільки на Твоє слово закину сіті.“

Тоді відчалили від берега і правдоподібно закинули одну сіть. І таке велике множество риб уловили, що сіть почала рватися під їх тягарем. При помочи других товаришів витягнули сіть і наповнили рибою оба човни по береги. Петро спізнав тепер, яка є велика різниця між ним а любим Господом. Вийшовши на беріг, впав до ніг Ісуса і промовив: „Відійди від мене Господи, бо я чоловік грішний.“ — Лука 5:8.

Ми не знаємо чого научав Ісус, але знаємо, який вплив мало його слово на сю маленьку громадку. Петро, Андрей, Яков і Іоан пішли сейчас за покликном Ісуса. Вони покинули риби і свої сіті і пішли за Ним, і сталися від тепер ловцями людей. Від сего часу злучив їх з своїм Учителем найтісніший союз і єдність духа і були в його службі „аж до смерті.“

Зближаючись до одного міста, аж се приступив до Него оден проказаний чоловік і каже: „Господи, коли хочеш, можеш мене очистити.“ (Лука 5:12) Любов Ісуса до нещасних людей була всегда велика, тому простягнув свою руку і доторкнувся проказаного і проказа покинула його сейчас. Се противилося Закону, аби проказаний стикався з здоровими людьми. Та Ісус хотів показати, що Він є вищий над всі сили зла — а проказа є передовсім символом гріху і його сили. Ісус доторкнувся чоловіка і доказав, що Він не тільки не заразиться від него, але що в його дотикю є уздоровляюча сила. Се додало іще більшої слави Ісусу і многі люде приходили до Него і уздоровлялись від своїх хоріб.

Та нашому Господу не дали в спокою продовжати своє діло. В слід за Ним ішли Фарисеї і книжники, що поприходили із всіх міст Галилеї і Юдеї а навіть з Єрусалиму. Вони не прийшли лічитися, або научитися чого від покірного і любого Ісуса, а тільки слідити, щоби можна уловити його на якім слові і заборонити йому дальшу роботу, котра шкодила їм на славі і на доходах.

Одного разу як Ісус проповідував в домі, а були там також учителі закону і Фарисеї, аж се принесли на постелі спаралізованого чоловіка і, не могучи його внести крізь дах, вилізли на хату і, як є на сході в звичаю пласкі дахи, що їх можна піднести по середині неначе двері, так вони піднесши, спустили хорого з постелею до комнаты перед самого Ісуса.

Ісус, користаючи з сего, промовив до хорого: „Оставляються тобі гріхи твої.“ (Лука 5:20) Фарисеям і учителям закону сі слова видалися богохульством. Ісус знав, що вони думають в собі, тому постановив їх поучити. Вони знали, що Він має силу лічити різні слабости, чому-ж би Він не мав сили відпускати гріхи? Аби їх переконати, що Він може відпускати гріхи, сказав до хорого, і хорий встав здоровий. Тим доказав їм, що Бог післав його на се, і люде мусіли се признати за правду. Всі чудувались і говорили: „Ми бачили сьогодні дивні річи.“ Лука 5:26) Ніхто не важився заперечити сего Ісусови. Справді слуга з неба прийшов між них і кождий, хто чув його слова, прославляв Бога за се. Доторкаючись проказаного чоловіка наш Господь нарушив все, що по думці Фарисеїв і противників було невластиве, але що за красний малюнок подає сей дотик! Як красно показує нам дотик з небес вилічив всіх нас, що були в проназі гріховній! Хотя в яких гріхах ми були, любов Бога одним дотиком уздоровила нас і оживила!

НАДЗВИЧАЙНИЙ СПОСІБ НАУЧУВАНЯ

Геній є всегда понад звичайних людей і не вяже себе дрібничками. Міг би хто сказати, що Ісус шкодив собі своєю за величиною отвертостью. Люде злого серця ви користували се і роз-

дували, а малога рбид велике, таж що Ісус не міг явдо вступити до міста, але перебував осторонь в пустих місцях. (Марко 1:45) Звичайно люде не могли добачити величи діла Ісусового, ні то змірити його своїм розумом. Деякі з них воліли би скорше нехай би пронажений оставав дальше в проказі, чим бачити його бути уздоровленим та не в той спосіб, як було приписано. Помимо того всего нарід горнувся до Господа із усіх сторін і його діло йшло в перед без перешкоди.

Так то Ісус як великий лікар, уздоровляючи люде на тілі і на духу, побачив митника Левію (Маттея) сидячого на митниці. І каже йому: „Йди слідом за мною. І, оставши все, уставши пішов слідом за Ним.“ (Лука 5:27,28) Розуміється, що Він мусів його знати передше, бо не можемо сподіватися ні по Ісусі ані по Левію, аби тамтой, ледви побачивши його, кликав а сей зараз ішов, як тут подано.

З нагоди сего Левій справив велику гостину і, як Лука каже: „там було багато митників і инших, що гостилися з ними.“ (Лука 5:29) Без сумніву Левій справив гостину і закликав гостей на се, аби визнати перед ними свою віру і посвячене.

Фарисеям і учителям закону се не подобалося і говорили до учеників: „На що з митниками та з грішниками їсте і пете?“ Чому до таких люде йдете в гостину? На се Ісус відозвався і каже: „Не треба здоровому лікарю а недужому“ Фарисеї, не чуючи себе морально або духово хорими, не просили уздоровлення для себе, але митарі і грішники бажали його помочи; і хто

потребував його, такому давав охотно всяку поміч. Ісус розумів добре, що його приставане з митниками може викликати упереджене до Него особливо серед учеників.

В тім часі приступили Фарисеї і ученики Йоанові і питали Ісуса, чому Він не учить своїх учеників постити, як се вони роблять. На се дав їм коротеньку відповідь. Як може хто сподіватись, запитав Він їх, аби його ученики постили, коли Він є з ними; вони бо подібні до синів весільних; сей час для них є часом гостини. Але прийдуть дні, коли возьметься від них жениха і тоді будуть постити. Сими словами вказав Він на час, на сі довгі дні, коли будуть вижидати його, як Він буде задержаний в небі.

Та сей час вже минув. Наш Господь повернув і кличе своїх учеників на гостину і сам їм послугує. — Лука 12:37.

Тут на Ісусі бачимо примір великої любови і самопожертвования. З сего можемо научитись, що хто хоче служити Богу, а через се і ученикам Христовим, сей мусить чинити сам терпеличи. Ісус працював безперестанно, маючи ту осолоду, що Він сповняє волю свого Отця.

Тут маємо для себе примір, як слуги Божі мають працювати, іменно, що хто несе слово потіхи і уздоровлення, сей до певної міри мусить взяти також на себе болю немочи терпячих. Коли хто раз вступив на службу в справах Божих, не повинен уставати в тім ані спочивати. Спочинок прийде на кінець, як нагорода за труд.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАНЯ

Текст на 18. Червня-Юнія

„І буде проповідуватись евангелія царства [радїсна вість о царствї] по всій вселенній на свідоцтво всім народам“. — Евангелія Маттея 24:14.

Перед основанєм світа Бог постановив, що Він буде мати царство, де його волю будуть так виконувати на землі, як її виконують ангели в небі. Се мав Він на думці, коли говорив до Авраама: „В твоєму насіню поблагословляться всі роди землі.“

Тому то Бог казав всім своїм пророкам давати свідоцтво і писати о царстві. Тому то всі милозвучні співаки Ізраїльські співали, що прийде велика слава і щастє для чоловіка. Тому возлюблений Син Божий лишив щастє небес і прийшов на землю; і, будучи на землі, проповідував передовсім о царстві Божім. Аби се вбилося глибоко в памяти і в серцях його послідувателів Він казав їм молитися: „Нехай прийде царство Твоє; нехай буде воля Твоя.“ Християни через цілий вік занесли щоденно сю молитву.

Всі віруючі в Бога Жиди вижидали всегда приходу царства. Всі вірні ученики Ісуса Христа були такими віруючими Жидами. Вони не могли зрозуміти в який спосіб воно буде заложене і яке воно буде, однан се будуче царство було для них найважнішою річю. Тому то Апостоли випитували Господа Ісуса, які будуть знаки його приходу. Він дав їм відповідь, але вони не розуміли її. Опісля як зістали сплоджені від святого духа, аж тоді зрозуміли дещо, яке буде се царство і яке діло воно має учинити. Слова Ісуса сказані на їх запит були дані головно для добра його послідувателів, котрі будуть жити на землі в часі його приходу і з початком його панования.

Свіс стогнав і вижидав, що зачне колїсь свободи і щастя, але як і коли се буде, не знав. Тепер є той час. Тепер можна по правді сказати: Царство небесне наближилось.

Тому на кождім правдивім Християнині тяжить обовязок, ні,

приказ! і щоби подобатись Господу він мусить піти радо за приказом, який читас в словах поставлених повисше. Сей приказ не каже сісти собі і заложити руки і радуватись в уяві, яка красна правда, але йти і голосити як лиш можна, ұдно і писаним словом, хто як тільки може, і проповідувати веселу новину о царстві. Начальник нашого спасеня кличе на увесь голос і пригадує кождому вірному своєму жовнірови слова: ся евангелія царства має бути проповідувана по всій вселенній на свідоцтво всім народам і се мусить статись заким приде кінець.

Тому кождий, що надів на себе оружє Господне і признає себе, що він є підданий Царя слави, нехай спитає сам себе: Чи сповняю я свій обовязок і чи голошу я людем радїсну новину о приходячїм царстві? Чи оповіщаю я їм, що викуплене наше ось тут вже у дверех?

Текст на 25. Червня-Юнія.

„Через многі муки треба нам увійти в царство Боже.“ — Дїяння Апостольські 14:22.

Під словом „муки“ розуміємо терпіння, яких зазнаємо через гнет або переслідованя. Правдиво посвячений Християнин мусить статись жовніром. Яко такий він має велику борбу із вні і в собі самім. Із вні, світ своїми впливами стараєсь відтягнути Християнина від вузкої дороги. У собі самім, його тіло тягне його до земських низких річей. Сатана використовує се, і оскільки може насилає на дитину Божу всякі прикрости. Боротися з собою самім і з ворогом із вні вимагає безнастанного і сильного чуваня над собою. Такі прикрости стаються нераз дуже утяжливі.

Дорога житя правдивого Християнина є противна світським людем і всім тим, що люблять і оказують світського духа. Через сеє то в серцях люде повстає злість і ненависть супроти них і кінчиться звичайно переслідуванєм тих, котрі стараються йти

слідами Ісуса Христа. Часто найблизша родина стане переслідувати. Часто перериває найсердечніша любов, котра досі лучила двох з собою. Часами такого Християнина переслідують члени сектантської церкви, до котрої він передше належав або займав в ній визначніше становище. А все те чинять в тій цілі, аби його тягар був прикрий і утяжливий. Тільки за допомогою ласки Божої Християнин може перенести сей хрест.

Приглядаючись життю правдивого Християнина багато людей таке казало: Радше не хочу мати нічого до діла з Християнством; там тяжше жити, чим у світі. Чому-ж правдивий Християнин має більше терпіти, чим світські люди? Чи є яка розумна причина на се?

Апостол Павло знаючи добре, що терпіня є доконче потрібні, таке писав: „Ми хвалимося в горю, знаючи, що горе робить терпеливість: а тепеливість досвід, а досвід надія.“ (до Рим. 5:3,4) Хотяй він зазнавав тяжких досвідів на собі, то однак він розумів, чому вони приходили на него, тому і писав: „Бо теперішнє легке горе наше приготує для нас вічну вагу безконечно надмірної слави.“ — до Коринтян 4:17.*

Ап. Павло розумів, яка дорога веде до слави і що без згляду на се як довге буде людське житє, воно в порівнянню до вічності виглядає як одна мінутка, хвилинка, де Християнин, если побідить, буде насолоджуватися надмірною радістю у великій славі через цілу вічність. Ся слава буде в тім, що буде мати участь в царстві нашого Господа. Тому аби заохотити всіх послідувателів Ісусових, Апостол писав: „через многі муки мусимо увійти в царство Боже.“

Нагорода, ціна належиться за наш труд, так вона є більша, чим наш труд. Тому всі любі в Господі бодріться! В своїм часі отримаєте вічні благословення в царстві Божім, если вірно витриваєте в борбі аж до її кінця.

Текст на 2. Липня-Юлія.

„Господь заховає мене для свого небесного царства.“
— 2. лист до Тимотея 4:18.

Сі слова виражають сильну віру в Господа. Нехотячи вирвались сі слова із глибоки серця Апостола, котрий ціле своє житє боровся безнастанно і побідив, і тепер очікував, коли Господь в своїм часі увільнить його від всіх його ворогів і він побідоносно увійде в царство. Поважаний і вірний Апостол Ісуса Христа ішов тернистою івузкою дорогою і став сильний і могучий в Господі.

Він був такий чоловік, як і другі. Мусів боротися проти людських немочей і побідив. Мав красне становище. Маючи добре імя, вихованє і вплив, чоловік перед котрим світ був отворений, як то кажуть, він міг дійти в світі до великого значіння. Говорячи по людськи, він міг був дійти у людей великої чести. Та він те все покинув і узнав за сміте, щоби тільки позискати Христа і мати участь в Його воскресеню і бути в Його царстві.

Через свою віру і вірну службу Господу він стратив всіх своїх приятелів земських. Його серце нервувалося з болю, коли бачив, що його не розуміють і мильно представляють і переслідують його таки його власні родимці. Серед тих прикрих хвиль, гірких досвідченє і переслідувань його віра в Бога і в Господа Ісуса Христа ніколи не захиталась. Він всегда мав на памяти своє видіне о тих благословеннях і о славі в царстві Божім і о тім щастю, яке воно принесе всім людям. В своїх сердечних молитвах він молив Бога, аби Він спас так його земляків, як і всіх людей. Він знав, що з царством Божим прийде се спасенє.

Тимотей був його возлюблений ученик. Апостол Павло зна-

ючи, що в короткім часі він його опустить, тому таке писав до нього: „Бодриись, і будь терпеливий! Роби діло Євангелиста, службу твою знаною вчини. Бо мене вже на жертву наготовлено і час мого відходу настав. Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав. На іостанок готовиться менє вінець справедливости, котрий віддасть мені Господь того дня, судія справедливий; та не тільки мені, але й всім тим, хто любить Його явленє.“ — 2. лист до Тимотея 4:5-8.

Так подібно говорять нині всі правдиві Християни, котрі хоробро борються за правду. Ми дійшли вже до послідних днів, як говорить Апостол Павло. Правда, се небезпечний час. Правдоподібно найважнійший час з цілого віку. Час, коли люди люблять лишнь самих себе. Іншими словами, коли самолюбство взяло верх, а любов до ближнього не стоїть нічого.

Правдиві Християни мусять з конечности переживати ті самі тяжкі часи, що і світ. (1. до Корин. 10:13) Тільки з тою ріжницею, що для правдивих Християн є приготований вихід, ратунок. Правдивий Християнин мусить зводити тяжку борбу проти власного самолюбства і упавшої своєї природи. Він мусить також боротися проти грішного впливу світа. Його власні приятелі не зрозуміють його, а вороги свідомо будуть оклеветувати його. Уломність других буде для нього великою пробою його терпеливости. Він знайде досвідченє в дома, зазнає часом прикрих хвиль між братами; ті, котрих уважав він за своїх приятелів, будуть переслідувати його враз із світом. Часами йому буде здаватися, що він сам оден, що всі покинули його за вітником Господа. Та він мусить провадити борбу дальше. Ще не може сказати, як сказав Ап. Павло: „боротьбою доброю я боровся.“

Если ви дальше боретесь за правду і справедливість, нехай знає, що борба є добра. Але він не може вже сказати: „Я додержав віри.“ як казав Ап. Павло. Если він еще дальше вірний і відданий Господу, його слову і його братам, розуміється, ти заховав віру. Тоді ще не може кожний безпечно говорити: „Я знаю, для мене заховано вінець справедливости.“

Если же ми дальше боремося і є дальше вірні, тоді напевно Господь вонаже свою вірність і виконає свою часть угоди. І если ми любимо Його присутність і Його царство, можемо бути певні, що для нас є приготованє місце в його царстві.

Віра і надзвичайні події промовляють тепер до всіх правдивих Християн, що Його царство вже тут; що члени Його Церкви переживають послідні хвили борби. В їх ушах гомонить голос Начальника нашого спасіння: „Будь вірний аж до смерті і дам тобі вінець житя.“

Тоді з довірем можуть сказати всі ті, котрих навкруги оточили злі люди і злі впливи, як сказав Ап. Павло: „І визволить мене Господь від усякого діла лунавого і заховає для свого небесного царства, котрому слава по вічні віки.“

Текст на 9. Липня-Юлія.

„Приймаючи царство непорушнє маємо ласку, котрою служім, подобаючися Богу.“ — до Жидів 12:28.

Апостол Павло в стихах від 18—28. робить порівнянє між тим, що діялося в часі, коли Бог давав Закон Завіту на горі Синай, а тим, що буде діятися, коли Бог стане закладати своє царство на землі. Закон Завіта не увінчався успіхом, позаяк чоловік був несовершенний. Царство Ізраїльське, котре одичоє Бог ще узнавав, також не увінчалось успіхом і упало через те, що чоловік не був в силі виконати справедливих і слухних домагань Божих. Також змагали всіх інших людей, що хотіли запровадити справедливе царство, рівнож кінчилися невдачу.

Іменно не удається їм запровадити такого царства, де люде могли би тішитися життям, свободою і щастям.

Однак всі ті бажання людей будуть сповнені в царстві Божім і в царстві Христа для найбільшого їх вдоволення. Апостол Павло звертається головню до Християн, що будуть жити на землі саме перед заложеном сего благословенного царства, котре отримають і будуть мати в нім участь святі побідителі. Аби їх захопити і поучити, так до них говорить: Дятого приймаючи царство непорушимо, маємо ласку, котрою служим подобаючи Богу, зі страхом і пошаною (побожністю).

Сими словами Ап. Павло хотів нам сказати, що ми, маючи певну запоруку, що Бог небесний закладає давно обіцяне царство справедливости, котре вже ніколи не буде знищене, але буде стояти по віки і буде благословенем для людей і, видячи, що ми маємо ласку його пізнати і зачисляти себе до членів сего славного царства, ми повинні так ділати, щоби сей небесний вплив так поділав на наше життя, щоби ми могли з вдячностю і з невисказаною радістю служити дальше Богу. Служити так, щоби подобатись, значиться, що будемо старатися чинити все так, чого наш Господь від нас жадає. Тепер же коли

бачимо і розуміємо, що наш Господь приказує нам голосити євангелію царства тоді кождий його вірний послідователь, котрий має сильну віру, буде ще з більшим запалом проповідати, що царство небесне вже наближилось.

Ап. Павло кладе особливше великий натиск на се, що церква приближаєся до головної громади нерво-родних і до Ісуса, Посередника Нового Завіту і так наже: „Глядіть, уважайте, щоби ви не опиралися тому, хто до вас кличе.“ Сі слова Апостола є неначе сильною осторогою для кождого, хто станув під прапор Царя Христа, щоби доложив всіх своїх можливих старань і свідчив вірно і відважно о царстві Божім. Виходить, що се є одинок служба, яка подобаєся Богу, служба походяча з любови і з чистого посвяченя послужити Його справі.

Подобатись Господу значить, що ми отримаємо більшу нагороду в сім царстві. Тепер є той час, коли великий Цар робить обрахунок з своїми слугами і до тих, що вірно служать і служили Йому Він промовить: „Добре, стуго добрий і вірний: у малім був ти вірний над многими тебе поставлю. Увійди в радість Пана твого.“ Се є причина, чому правдивий Християнин так тепер тішиться, що може послужити Цареві.

ПАМ'ЯТКА ВЕЧЕРІ ГОСПОДНЬОЇ

Сого року наші Брати і Сестри обходили Пам'ятку Послїдньої Вечері Господньої дуже урочисто. Самих посвячених наших Братів і Сестер, як показується з виказу, взяло участь поважне число. Одні з них обходили сю торжественну хвилю самі, другі святкували спільно з Братами других народностей. Наші Брати святкували в Сполучених Державах в сіх місцевостях:

Акрон, Огайо	27
Вітсетт, Па.	19
Гари, Інд.	14
Детройт, Міч.	30
Клівленд, Огайо	31
Мілвілл, Н. Дж.	8
Нью Йорк, Н. Й. (були з нами і Польські брати)	50
Шікаго, Ілл.	77
Філадельфія, Па.	21
Фініксвілл, Па.	5
В Канаді в слїдуючих місцях:	
Вінніпег, Ман.	85
Кенора, Онт.	15
Кіркенесс, Ман.	8
Плезант Гом, Ман.	25
Іст Селкірк, Ман.	45

Вест Селкірк, Ман.	25
Стурджіс, Саск.	20
Разом	505

Если додати ще Братів, котрі святкували самі або спільно з другими, про котрі не маємо точної відомости, іменно з поменших місцевостей Канади або Сполучених Держав, можемо сміло сказати, що всіх посвячених наших Братів святкувало сего року понад 650 членів. Також приємно нам поділитися радісною вістею, що і в старім нашім краю сего року в первий раз посвячені Господу Брати святкували Пам'ятку Послїдньої Вечері Господньої. Іменно в Галичині в Золотім Потоці около 30 членів і на Закарпатю у Великих Лучках 24 членів. Неначе та трава з весною по тепленькім дощику, так свята правда прокидається між нашим народом в старім краю і наповняє великою радістю серця наших людей, котрі так довго були в темноті невіжества, де в імени Христа dokonувано найбільших розбоїв, а народ сего не бачив і думав, що так Христос учив, коли священники таї казали робити і ще похвалявали се! З жалем пізнають, що були в блуді, та тепер тішаться, що пізнали Божу науку і в правді можуть прославляти Отця Небесного і Його Сина а нашого Відкупителя Ісуса Христа.

МІЖНАРОДНА КОНВЕНЦІЯ

Ученики св. Письма споглядали з великою надією на 1924. р. Обставини так складаються, що можемо урядити сего року велику конвенцію. Місцем збору буде місто Коломбос в стейті Огайо. Конвенція буде відбуватися від 20 — 27. Липня-Юлія і буде міжнародною під двома зглядами: Будуть там братя ріжних язиків, а по друге прибудуть також з ріжних країв.

Головна сая для учасників буде в Колоссеум і має 14.000 сиджень. Крім сеї є ще 7 інших галей, в котрих будуть відбуватися наради братів, що не говорять англійською мовою. Всі галі знаходяться на повиставовій площі неначе в парку, де братя будуть мати красне місце на відпочинок і будуть свобідні від публіки.

Місто Коломбос лежить в осередку густо заселених стейтів і має найкращу комунікацію. В окрузі 5 улиць від місця кон-

венції є вигідні помешнаня для яких 60.000, окрім 30 великих готелів і богато комнат до спаня.

Брати з Шікаго, Бофало, Детройт, Питсбург, Клівленд і прочих міст будуть старатися їхати разом з братами других народностей, котрі будуть мати спеціальні трени-поїзди з тих міст. Тікет з Шікаго або з Бофало або з Питсбурга буде виносити в обі сторони около 14.00; з поблизших міст як: Детройт, Клівленд, Акрон, Толідо буде виносити о много менче Брати з дальших всїдних стейтів можуть їхати разом з англійськими братами. Тікет буде стояти понад 35. дол. вже в обі сторони.

Сподіваємось, що се буде одна з найбільших конвенцій, які Товариство уряджувало. Наші брати будуть мати особну галю на мітинги, если приде поважніше число. У всіх справах що до конвенції просимо удаватися до Головного Офісу.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

(Продовження)

„БУДЬ ВІРНИЙ АЖ ДО СМЕРТИ“

⁷²Що деякі з них, котрі посвячують себе на жертву, і в сей спосіб прилучаються до „царського священства“ не досягнуть в будучності сеї царської служби, є також показано в тих прообразах, як рівнож виразно стоїть о тім написано в Новім Завіті. Одні кляса, спасені як через „огонь“, „переходячи через велике горе“, але утратять нагороду, до котрої зміряла при посвяченю, а саме тому, що не досить високо цінила своєї гідности священної приносити жертви, і не була досить ревно „терпіти з Ним“, із своїм Первосвященником. Над сею клясою застановимося подрібно пізніше, коли буде мова о жертвах Дня Примирення.

⁷³Інша же кляса з них, що посвячуються як священники, не досягне „царського“ щастя, обіцяного сим священникам, але умре другою смертю. О таких виразно говорить нам Новий Завіт (до Жид. 6:4-6; 10:28-31; 1. Йоана 5:16), як також представлено в тих прообразах або тінях (видах) служби Намету.

⁷⁴Чотирох синів Арона представляли зпершу звичайних священників, але двох з них були знищені (смертю). Вони відповідають двом повисше описаним клясам. Обі вони провинюються — падають, у своїм відношеню до царського священства; одна з них умре другою смертю, друга спасеться від неї тільки „неначе через огонь“, се є, через горя, котрі їх очищають. А що Аронови і його двом синам було заборонено олакувати смерть їх двох братів, котрі так погибли, се означає, що вірні священники узнають справедливості Божих судів (вироків), і склоняють ся перед Ним в глибокій покорі, кажучи: „Праведні і правдиві дороги Твої, о Царю Святий.“ В дійсности се приносить для вірних благословенне, загірваючи їх до більшої ревности по словам: „Біймося отсе, коли зостається обітниця ввійти в покої Його, щоб не явився хто з вас опізнившись.“ — 3. Мой. 10:1-7; Одкрите 15:3; до Жидів 4:1.

ЧАСТЬ НАША А ЧАСТЬ БОЖА

⁷⁵Нагода, дана посвяченим і оправданим вірним, аби відлучитись на виключну службу Богу по приміру антитипічного, дійсного Первосвященника, заключає в собі спосібність пожертвувати „земські справи і права“, а Бог з своєї сторони обіцяє, що такі жертви будуть святі і прийняті через заслуги нашого Відкупителя і, що в заміну за них Він прийме нас як нові сотворіня, сплджуючи нас до нової природи через Святого духа правди.

⁷⁶Прообразове посвячуванне доконуване (в старім завіті) на прообразових священниках, показує нам дві часті посвяченя: се є, нашу часть, коли віддаємо себе під розпорядженя Божі, і Божу часть, коли Він приймає нашу жертву і відлучує нас від других і узнає нас як нові сотворіня. „Нова“ духовна природа була представлена в Ароні і його синах; пожертвовану земську (людську) природу представляли бичок і барани, котрі принесено в жертву на жертівнику. — 3. Мойсея 8:14-33.

⁷⁷Приведемо бичка призначеного на жертву за гріх „і Арон і його сини положили свої руки на його голову“, неначе говорили: „Ся жертва представляє нас. Від сеї хвилі все, що сталося з бичком, представляло, що мало статись з Ісусом і його тілом, се є, церквою, як людськими ествами. Бичка віддано в руки „Закоу“, (котрого представляв Мойсей), щоб задоситьчинити його домаганям зглядом Ізраїля, котрий знова представляв увесь людський рід. Аби задоволити домаганя закоу треба було бичка убити. „І Мойсей заколов його.“ Взяв тоді крові і помазав роги (угли) жертівника. В сей спосіб „палець“ „Закоу“ вказував,

що жертівник земських жертв є милий Богу по причині пролятої крові (віддавши житє), і що всі, котрі узнають дійсну силу жертівника (ріг є символом сили) мусять „найперше“ узнати кров як таку, що освячує се. Кров, яку вилivano у підніжя жертівника, показувала, що через кров жертви (віддавши житє) зістала відкуплена від проклятя не тільки церква, але також земля, котра символічно представляє людський устрій взагалі. „Кров є в силі відкупити „набуту“ посілість.“ — Гляди до Ефесян 1:14; 1. Йоана 2:2.

⁷⁸Взяв Мойсей бичка, його шкіру, мясо і т. и. і спалив їх на огни за Табором. (Стих 17) Так отже людська природа цілого Христа, — Голови і тіла — сталася „жертвою за гріх“, дізнаючи знищеня, на яке був засуджений цілий світ, а від трого буде остаточно спасений через сю жертву. „Заслуга“ сего міститься в жертві нашого Господа Ісуса, а ми Його „брати“, як члени „Його тіла“ отримали ласку доповнити міру „Його“ терпіння. (до Кол. 1:24) Підчас коли людська природа царського священства нищиться, яко-би марна річ в очах світа, як се представляло паленне бичка поза Табором, Бог приймає посвяту серця, котре заохочує до жертви і говорить: „Ось, яду чинити Твою волю, о Боже! „Присемність моя сповнити Твою волю, о мій Боже.“ Се було представлене через жертвованне на жертівнику товщу і внутрених животворних частин організму, як „солодких пахощів“ для Господа.

⁷⁹Інші іще черти того самого посвяченя є показані на двох баранах, про яких згадується в стихах 18. і 22. Перший з них був баран призначений на все-паленне. Арон і його сини поклали свої руки на його голову, чим вказували, що він представляв їх. Убивши його, Мойсей його кровю покropив жертівник; і „поростинав барана на часті і обмив внутрених частин і ноги в воді і спалив голову і часті і товщ.“ Так також в часі цілого віку Євангельського Ісус і його тіло, се є, церква, член по члені були приношені на жертівнику перед Богом, що одначе уважаєся їх всіх разом за одну жертву. Найперше положено на жертівник „Голову“ а від тоді всіх, що „умерли з Ним“ і очистились, як прообрази, обмившись в воді через Слово, неначе кладено їх з Головою на той самий жертівник. Паленне жертви на жертівнику показує, як Бог приймає жертву як „любії пахощі.“

5:3,4) Хотяй він зазнав тяжких досвідів на собі, то однак Ісуса Христа ішов тернистою і вузною дорогою і став сильний в Господа Ісуса Христа ніколи не захиталась. Він всегда мав дорогу скінчив, віри додержав. На останок готовиться мені

Если він дальше бореться за правду і справедливості, нехай Господь окаже свою вірність і виконає свою часть угоди. І з дальших всхідних стейтів можуть їхати разом з англійськими

⁸⁰Другий баран, „посвятний баран“, показував, як поділає на НАС ся жертва; бо перший показував, як БОГ приймає нашу жертву. Арон і його сини положили свої руки на голову посвятного барана, показуючи тим, що він їх представляв. І заколов його Мойсей і взяв його крові. (посвячене житє) і положив на кожного з них з осібна, показуючи сим, що наше посвяченне є ділом особистим. І положив він крові на пучок (конець) правого уха і на великий палець правої руки і на великий палець правої ноги. Се значить, що через наше посвяченне можемо мати „слух віри“, і можемо оцінити Божі обітниця, як ніхто другий не потрафить, як тільки посвячений. Наші

руки є посвячені так, що що-небудь найдуть. ПРАЦЮЄМО з всею нашою силою для Господа. Наші ноги є посвячені так, що від тепер ми „не ходимо як погани.“ тільки „ходимо в новості життя.“ „ходимо вірою.“ „ходимо духом.“ „ходимо в світлі“ а навіть, як прийняли ми Христа, так „ходимо в Ним.“

⁸¹Добрі частини барана, його „внутренности“ (тельбухи) і „товщ“ представляли чувства нашого сорця, наші „найлучші сили.“ Священники брали їх наруки і „гойдали“ ними сюди і туди перед Господом, представляючи сим, що посвячене на жертву не даєся Господу на часочок, на день, на рік, тільки що посвячуємося держати наші чувства і сили постійно взнесені до Бога, ніколи не уставати, аж доки Він прийме нас до Себе, коли нитка нашого життя скінчиться. І взяв Мойсей гойдану жертву з їх рук (священники не клали її) і спалив їх на жертівнику на всепаленє. І Бог прийняв її, показавши се огнем, бо спалив до чиста. Так само і ми, царські священники, не сміємо відкладати або уставити приносити в жертву всі наші сили на службу Богу, доки Бог не скаже нам: Досить, вижди на висоту! Коли зложимо на жертівник всю нашу найщирішу любов (товщ), се допоможе вскрипити жар Божого прийнятя. Чим більше є любов в нашій посвяченю для Бога, тим скорше спалиться наша жертва.

⁸²На гойдану жертву, що була в їх руках, положено три коржі пляцки прісного хліба з коша опрісноків. Сю жертву (принос) поклав Мойсей на руки так первосвященника як і на руки священників.

⁸³Перший прісний корж (пляцок) представляв непорочну чистоту Ісуса як чоловіка і приписану чистоту — „оправданє“ — Церкви як кудей, як се посвідчав Закон, представлений через Мойсея, — бо „оправданє закону сповняєсь в нас“ так довго, як довго ми є членами Його тіла. (до Рим. 8:4) Другий прісний корж хліб, вимішаний з олієм, представляв перебуванє в нас духа Божого — се значить, „освяченє.“ Третий, оплаток, представляв нашу надію і віру в надмірно солодкі і дорогоцінні обітницї слави, чести, безсмертности і „прославленя.“

⁸⁴Без сих головних річей є неможливо, щоб наше посвяченє було совершенне, а тим самим достойне прийнятя: іменно: „оправданє“ (чистота), „освяченє“ духом через віру в правду, і віра в обіцяє „прославленє.“

⁸⁵Посвятним олієм змішаним з кровю посвяченя покроплено їх (Арона і його синів — стих 30.), з чого для нас наука, що наше посвяченє буває прийняте тільки тому, що ми є оправдані через дорогоцінну кров нашого Відкупителя; сим наметься нам, що ми „приняті“ тільки в Улюбленіи.“ — до Ефесян 1:6.

⁸⁶Варенє посвятного мяса (стих 31) не належало до жертви; се було тільки приладженє частки, призначеної до їдженя. Те все треба було з'їсти (стих 32), аби показати, що маємо посвятитись цілковито і без застережень, і що ані дрібка з нашого часу і сил не повинна змарнуватись.

⁸⁷СІМ ДНІВ посвятних (стихи 33 і 35) вказували знов, що ми є посвячені для Божої служби не лиш на якийсь час нашого життя, але на ціле житє. Сім в св. Письмі є числом скінченням або повним, і означає „все“ або „цілість“ того, до чого воно відноситься. („Сім печатей.“ „сім кар.“ і т.д.) Стих 36. показує довершенє діла посвяченя.

⁸⁸Не було ніколи такого часу як тепер, коли було-б більше потрібним знати, що ми, посвятивши себе як священників, маємо „умерти з Ним“ і принести Богу всякі наші здібности, аби Він міг прийняти і ужити наших талантів для своєї слави. Передовсім се є добра нагода для тих, що розуміють св. Письмо, аби навчали, що дуже скоро всі члени „тіла“ будуть приняті з своїм „Гоговою“ через Бога як любі пахоці; і що по довершеню жертви нас самих начеться славне діло благословеня людського роду і сповненє Божого завіту.

⁸⁹Анти-типичне посвячуванє анти-типичних або дійсних священників органічується на теперішній вік Євангельський. Воно відбувається постійно від коли наш Господь і Предтеча „відає“ себе в жертву — і буде довершенє, заким сей вік цілковито скінчиться. А коли нас не буде між священниками тепер в часі посвяченя, ми не зможемо бути між ними і тоді, коли „і самі священники (людьми тепер погорджувані, але „для Бога любі пахоці“) одержать в дарі царський вінець і будуь спільно з своїм Головою Ісусом володіти і благословити всі народи. (Одкр. 20:6) Чи ми ревно стараємося о се, щоб бути між тими, котрі будуть співати на славу нашого великого Первосвященника: „Ти зробив нас царями і священниками Божими і будемо царювати над землею?“ Если так, то схочемо вповні посвятити себе тепер; бо се тільки, „коли ми терпимо з Ним,“ що будемо „могли з Ним царювати.“ — 2. посланє до Тимотея 2:12.

ПИТАНЯ

68) На що посвячуються в віку Євангелії і що означає се посвяченє? § 71^a.

69) Який є наслідок вже тепер і яка є обіцяна будуча нагорода для тих, що себе так посвячують? § 71^a.

70) Чому мусить одна кляса перейти через велике горе, аби бути „спасеною“? § 72.

71) Де св. Письмо вказує на клясу священників, що умруть другою смертю? § 73.

72) Як сини Аронові представляли сі дві кляси, котрі не osiąгнули нагороди? і чому Бог заборонив Аронові і його двом синам ошакувати смерти їх братів? § 74.

73) Хто є запрошений, аби посвятив себе? і що потреба учинити з нашої сторони, а що за се Бог обіцяє? § 75.

74) На які дві часті в часі посвяченя вказували прообразові церемонії? § 76.

75) Як були представлені в прообразі природа духовна і земська (людська)? § 76.

76) Що найперше учинено з бичком? і що се означало? Гляди 3. Мой. 1:4. Чому ошакя приведено бичка до Мойсея і що се означало? § 77.

77) Чому Мойсей помазував кровю рогів жертівника? і що означало видляте крові у лідниця жертівника? § 77.

78) Що чинено із шкірою, мясом і т. д. бичка? і що се представляло? Що в прообразі представляло жар серця, котре захоочує нас до посвятя? § 78.

79) Що учинено з бараном призначеним на всепаленє і що він представляв? § 79.

80) Коротко сказавши, що представляв баран на всепаленє, і баран посвятний? § 80.

81) Що учинено з посвятним бараном? і що се показувало? § 80.

82) Яке є в тім значінє, що священники „гойдали“ добірними частями барана перед Господом? § 81.

83) Чому Мойсей взяв гойдану жертву з рук священників? § 81.

84) Що кладено єще на гойдану жертву, коли була на руках священників? § 82.

85) Що представляли три коржі-пляцки? § 83.

86) Чому се було конечною частю типичної служби? § 84.

87) Що означає, коли кроплювано кровю змішаною з олієм Арона і його синів? § 85.

88) Чому мясо варили і їли? § 86.

89) Що представляли сім днів посвяченя? § 87. (Гляди 2. Мойсея 29:30, 35, 37)

100) Чому як раз потреба тепер, аби кожний, котрий посвячує себе, видів, видів „умерти з Ним?“ § 88, 89.

111) Коли не буде можна статись більше членом царського священства? § 89.

(Дальше буде)

ГОЛОШЕНЄ!

Повідомляємо, що конвенція в Вінніпегу не відбудеться, як було заповіджено, але відкладається її на пізніший час. В своїм часі оповістимо в нашій часописи.